Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 166

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

14 maja 2018

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 166/01 Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 166/02 Sprawa C-524/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Luce Menciemu [Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Brak zapłaty należnego VAT — Sankcje — Przepisy krajowe przewidujące sankcję administracyjną i sankcję karną za ten sam czyn — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Karnoprawny charakter sankcji administracyjnej — Tożsamość czynu — Artykuł 52 ust. 1 — Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem — Przesłanki] 2

PL

2018/C 166/03 Sprawy połączone C-688/15 i C-109/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 22 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – postępowania wszczęte przez Agnieškę Anisimovienė i in. (C-688/15) oraz „Indėlių ir investicijų draudimas" VĮ (C-109/16) (Odesłanie prejudycjalne — Systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów — Dyrektywa 94/19/WE — Artykuł 1 pkt 1 — Depozyty — Sytuacje przejściowe w ramach normalnych operacji bankowych — Dyrektywa 97/9/WE — Artykuł 2 ust. 2 akapit drugi — Środki finansowe należne inwestorom bądź należące do nich i posiadane w ich imieniu w związku z operacjami inwestycyjnymi — Instytucja kredytowa emitująca papiery wartościowe — Środki finansowe wpłacone przez jednostki do tej instytucji kredytowej tytułem subskrypcji przyszłych papierów wartościowych — Stosowanie dyrektywy 2004/39/WE — Upadłość rzeczonej instytucji przed wyemitowaniem danych papierów wartościowych — Przedsiębiorstwo publiczne odpowiedzialne za systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów — Możliwość powołania się na dyrektywy 94/19/WE i 97/9/WE względem tego przedsiębiorstwa) 3

2018/C 166/04 Sprawa C-187/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Republika Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 92/50/EWG i 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Drukarnia państwowa — Wytwarzanie dokumentów tożsamości i innych dokumentów urzędowych — Udzielanie zamówień przedsiębiorstwu prawa prywatnego bez uprzedniego skorzystania z postępowania o udzielenie zamówienia — Szczególne środki bezpieczeństwa — Ochrona podstawowych interesów państw członkowskich) . . . 4

2018/C 166/05 Sprawa C-244/16 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 marca 2018 r. – Industrias Químicas del Vallés, SA / Komisja Europejska [Odwołanie — Środki ochrony roślin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/408 — Wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin i ustalenie wykazu substancji kwalifikujących się do zastąpienia — Włączenie do tego wykazu substancji czynnej metalaksyl — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Akt regulacyjny, który nie wymaga środków wykonawczych — Osoba, której akt dotyczy indywidualnie] 5

2018/C 166/06 Sprawa C-256/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Deichmann SE / Hauptzollamt Duisburg [Odesłanie prejudycjalne — Dopuszczalność — Antydumping — Ważność rozporządzenia wydanego w wykonaniu wyroku Trybunału stwierdzającego nieważność wcześniejszych rozporządzeń — Obowiązek wykonania — Podstawa prawna — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 14 — Określenie kryteriów poboru ceł antydumpingowych przez państwa członkowskie — Nakaz zawieszenia zwrotu ceł antydumpingowych przez krajowe organy celne — Podjęcie postępowania prowadzącego do przyjęcia rozporządzeń, co do których stwierdzono nieważność — Artykuł 10 — Brak mocy wstecznej — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 221 — Przedawnienie — Artykuł 236 — Zwrot nienależnych ceł] 5

2018/C 166/07 Sprawy połączone C-327/16 i C-421/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 marca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État – Francja) – Marc Jacob / Ministre des Finances et des Comptes publics (C-327/16), Ministre des Finances et des Comptes publics / Marc Lassus (C-421/16) (Odesłanie prejudycjalne — Podatki bezpośrednie — Swoboda przedsiębiorczości — Łączenia, podziały, wnoszenie aktywów i wymiany udziałów dotyczące spółek różnych państw członkowskich — Dyrektywa 90/434/EWG — Artykuł 8 — Operacja wymiany papierów wartościowych — Zyski kapitałowe związane z tą operacją — Odroczenie opodatkowania — Straty przy późniejszym zbyciu otrzymanych papierów wartościowych — Kompetencja państwa miejsca zamieszkania do opodatkowania — Odmienne traktowanie — Względy uzasadniające — Zachowanie podziału kompetencji podatkowej pomiędzy państwami członkowskimi) 6

2018/C 166/08 Sprawa C-355/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Christian Picart / Ministre des Finances et des Comptes publics (Odesłanie prejudycjalne — Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony — Podatki bezpośrednie — Przeniesienie miejsca zamieszkania z państwa członkowskiego do Szwajcarii — Opodatkowanie niezrealizowanych zysków związanych ze znacznymi udziałami w kapitale spółek z siedzibą w państwie członkowskim pochodzenia w ramach tego rodzaju przeniesienia — Zakres zastosowania umowy) 7

2018/C 166/09 Sprawa C-384/16 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 marca 2018 r. – European Union Copper Task Force / Komisja Europejska [Odwołanie — Środki ochrony roślin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/408 — Wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin i ustalenie wykazu substancji kwalifikujących się do zastąpienia — Włączenie do tego wykazu substancji czynnej „związki miedzi" — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Akt regulacyjny, który nie wymaga środków wykonawczych — Osoba, której akt dotyczy indywidualnie] 8

2018/C 166/10 Sprawa C-431/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León – Hiszpania) – Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) / José Blanco Marqués (Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuły 12, 46a – 46c — Świadczenia tego samego rodzaju — Pojęcie — Zasada zapobiegania zbiegowi praw — Pojęcie — Przesłanki — Przepis krajowy przewidujący dodatek do renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy dla pracowników, którzy ukończyli co najmniej 55 lat — Zawieszenie dodatku w razie zatrudnienia lub pobierania świadczenia emerytalnego) 8

2018/C 166/11 Sprawa C-470/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) –Irlandia] – North East Pylon Pressure Campaign Limited, Maura Sheehy / An Bord Pleanála, Minister for Communications, Energy and Natural Resources, Irlandia, Attorney General (Odesłanie prejudycjalne — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Dyrektywa 2011/92/UE — Prawo do wniesienia skargi przez członków zainteresowanej społeczności — Przedwczesna skarga — Pojęcia postępowania niedyskryminacyjnego ze względu na koszty i objętych przepisami dyrektywy decyzji, działań lub zaniechań dotyczących udziału społeczeństwa — Stosowanie konwencji z Aarhus) 9

2018/C 166/12 Sprawa C-482/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck – Austria) – Georg Stollwitzer / ÖBB Personenverkehr AG (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Artykuł 45 TFUE — Zasada niedyskryminacji ze względu na wiek — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 21 ust. 1 — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuły 2, 6 i 16 — Data odniesienia do celów awansu — Dyskryminujący przepis państwa członkowskiego wykluczający uwzględnienie okresów aktywności zawodowej ukończonych przed osiągnięciem 18. roku życia w celu ustalenia wysokości wynagrodzenia — Uchylenie przepisów sprzecznych z zasadą równego traktowania) 10

2018/C 166/13 Sprawa C-533/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Volkswagen AG / Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky [Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 167 – 171 — Prawo do odliczenia VAT — Prawo do zwrotu VAT podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu — Artykuł 178 lit. a) — Zasady regulujące korzystanie z prawa do odliczenia VAT — Dyrektywa 2008/9/WE — Zasady zwrotu VAT — Termin zawity — Zasada neutralności podatkowej — VAT zapłacony i zafakturowany kilka lat po rozpatrywanej dostawie towarów — Odmowa możliwości skorzystania z prawa do zwrotu z powodu upływu terminu zawitego, który rozpoczął bieg od dnia dostawy towarów] 11

2018/C 166/14 Sprawa C-537/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Garlsson Real Estate SA, w likwidacji; Stefano Ricucci; Magiste International SA / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/6/WE — Manipulacje na rynku — Sankcje — Przepisy krajowe przewidujące sankcję administracyjną i sankcję karną za ten sam czyn — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Karnoprawny charakter sankcji administracyjnej — Tożsamość czynu — Artykuł 52 ust. 1 — Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem — Przesłanki) 12

2018/C 166/15 Sprawa C-551/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – J. Klein Schiphorst / Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen [Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Umowa między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską — Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuły 7, 63 i 64 — Świadczenia z tytułu bezrobocia — Bezrobotny udający się do innego państwa członkowskiego — Zachowanie prawa do świadczeń — Czas trwania] 12

2018/C 166/16 Sprawa C-557/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez Astellas Pharma GmbH (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/83/WE — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Artykuły 28 i 29 — Zdecentralizowana procedura udzielania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego — Artykuł 10 — Generyczny produkt leczniczy — Okres ochrony danych dotyczących referencyjnego produktu leczniczego — Uprawnienie właściwych organów państwa członkowskiego do ustalania rozpoczęcia okresu ochrony danych — Właściwość danych sądów państw członkowskich do kontroli ustalenia rozpoczęcia okresu ochrony danych — Skuteczna ochrona sądowa — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47) 13

2018/C 166/17 Sprawa C-568/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 22 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Nürtingen – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko Faizowi Rasoolowi [Odesłanie prejudycjalne — Usługi płatnicze — Dyrektywa 2007/64/WE — Artykuł 3 lit. e) i o) — Artykuł 4 pkt 3 — Załącznik — Punkt 2 — Zakres stosowania — Eksploatacja terminali wielofunkcyjnych umożliwiających wypłatę gotówki w salonach gier hazardowych — Spójność praktyki karnej organów krajowych — Przepadek kwot uzyskanych z nielegalnej działalności — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 17] 14

2018/C 166/18 Sprawa C-575/16: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 marca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Czeska (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 51 TFUE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej) . . . 15

2018/C 166/19 Sprawy połączone C-596/16 i C-597/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Enzo Di Puma / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (C-596/16); Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) / Antonio Zecca (C-597/16) (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/6/WE — Wykorzystywanie informacji poufnych — Sankcje — Przepisy krajowe przewidujące sankcję administracyjną i sankcję karną za ten sam czyn — Powaga rzeczy osądzonej prawomocnego wyroku sądu karnego w postępowaniu administracyjnym — Prawomocny wyrok sądu karnego uniewinniający od zarzutu wykorzystywania informacji poufnych — Skuteczność sankcji — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Karnoprawny charakter sankcji administracyjnej — Tożsamość czynu — Artykuł 52 ust. 1 — Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem — Przesłanki) 15

2018/C 166/20 Sprawa C-104/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 15 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Piteşti – Rumunia) – SC Cali Esprou SRL / Administrația Fondului pentru Mediu (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 94/62/WE — Opakowania i odpady opakowaniowe — Odzysk i recykling odpadów — Opłata na krajowy fundusz środowiska — Wprowadzanie na rynek krajowy wyrobów opakowanych i opakowań bez ingerowania w nie — Zasada „zanieczyszczający płaci” — Przymiot zanieczyszczającego) 16

2018/C 166/21 Sprawy połączone C-133/17 i C-134/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – Dănuț Podilă i in. / Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători” SA Bucureşti (C-133/17), Costel Nicuşor Mucea / SMDA Mureş Insolvency SPRL, działający jako syndyk masy upadłości SC Industria Sârmei SA Câmpia Turzii (C-134/17) (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 89/391/EWG — Bezpieczeństwo i ochrona zdrowia pracowników w miejscu pracy — Zaklasyfikowanie miejsca pracy jako miejsca, w którym pracownicy są narażeni na szczególne lub specyficzne warunki — Ocena ryzyka dla bezpieczeństwa i higieny pracy — Obowiązki ciążące na pracodawcy) 17

2018/C 166/22 Sprawa C-125/17: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma – Włochy) – Luigi Bisignani / Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale 1 di Roma (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 ust. 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 64 i 65 TFUE — Dyrektywa 2011/16/UE — Współpraca administracyjna w sprawach podatkowych — Transfer kapitału do Miasta Watykan — Obowiązek zadeklarowania transferu środków za granicę i z zagranicy — Uchylenie) 17

2018/C 166/23 Sprawa C-58/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de Paix du canton de Visé (Belgia) w dniu 30 stycznia 2018 r. – Michel Schyns / Belfius Banque SA 18

2018/C 166/24 Sprawa C-63/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 1 lutego 2018 r. – Vitali SpA / Autostrade per l'Italia SpA 19

2018/C 166/25 Sprawa C-101/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 lutego 2018 r. – Idi Srl / Arcadis – Agenzia Regionale Campana Difesa Suolo 19

2018/C 166/26 Sprawa C-133/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif de Montreuil (Francja) w dniu 20 lutego 2018 r. – Sea Chefs Cruise Services GmbH / Ministre de l'Action et des Comptes publics 20

2018/C 166/27 Sprawa C-138/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 22 lutego 2018 r. – Skatteministeriet / Estron A/S 21

2018/C 166/28 Sprawa C-147/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Almería (Hiszpania) w dniu 23 lutego 2018 r. – Banco Mare Nostrum S.A. / Ignacio Jesús Berenguel Nieto y Carmen Sonia Salinas López 21

2018/C 166/29 Sprawa C-154/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez The Labour Court (Irlandia) w dniu 27 lutego 2018 r. – Tomás Horgan, Claire Keegan / Minister for Education & Skills, Minister for Finance, Minister for Public Expenditure & Reform, Ireland and the Attorney General 22

2018/C 166/30 Sprawa C-159/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de paix du troisième canton de Charleroi (Belgia) w dniu 27 lutego 2018 r. – André Moens / Ryanair Ltd 23

2018/C 166/31 Sprawa C-169/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia) w dniu 2 marca 2018 r. – Atif Mahmood, Shabina Atif, Mohammed Ahsan, Noor Habib, Mohammed Haroon, Nik Bibi Haroon / Minister for Justice and Equality 24

2018/C 166/32 Sprawa C-174/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 5 marca 2018 r. – Jean Jacob, Dominique Lennertz / État belge 25

2018/C 166/33 Sprawa C-190/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez justice de paix de Schaerbeek (Belgia) w dniu 13 marca 2018 r. – Société nationale de chemins de fer belges (SNCB) / Gherasim Sorin Rusu 25

Sąd

2018/C 166/34 Sprawa T-80/16: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Shire Pharmaceuticals Ireland / EMA [Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Uznanie wniosku o oznaczenie jako sierocy produkt leczniczy — Znacząca korzyść — Decyzja EMA odmawiająca uznania wniosku o oznaczenie jako sierocy produkt leczniczy — Artykuł 3 ust. 1 lit. b) i art. 5 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia (WE) nr 141/2000] 27

2018/C 166/35 Sprawa T-581/16: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Popotas/Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich (Służba publiczna — Urzędnicy — Ogłoszenie o przyjmowaniu zgłoszeń do pracy — Sekretarz generalny w biurze Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich — Opinia komitetu doradczego — Nieuwzględnienie tej opinii — Naruszenie postępowania w sprawie naboru — Oczywiste błędy w ocenie — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Odpowiedzialność) 27

2018/C 166/36 Sprawa T-806/16: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Agricola J.M. / EUIPO – Miguel Torres (CLOS DE LA TORRE) { Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego CLOS DE LA TORRE — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy TORRES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009[obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd} 28

2018/C 166/37 Sprawa T-235/17: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Dometic Sweden / EUIPO (MOBILE LIVING MADE EASY) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MOBILE LIVING MADE EASY — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 rozporządzenia nr 2017/1001)} 29

2018/C 166/38 Sprawa T-229/16: Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2018 r. – Pio De Bragança / EUIPO – Ordem de São Miguel da Ala (QUIS UT DEUS) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy QUIS UT DEUS — Brak wniosku o przedłużenie rejestracji znaku towarowego — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Umorzenie postępowania) 29

2018/C 166/39 Sprawa T-822/16: Postanowienie Sądu z dnia 16 marca 2018 r. – Kik Textilien und Non-Food / EUIPO – FF Group Romania (_kix) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego _kix — Cofnięcie zaskarżonej decyzji — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania — Artykuł 173 § 1 i 2 regulaminu postępowania — Interwencja drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą — Odpowiedź na skargę złożona po terminie) 30

2018/C 166/40 Sprawa T-130/17: Postanowienie Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo / Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia z przepisów Unii zasad korzystania z gazociągu OPAL dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność) 31

2018/C 166/41 Sprawa T-134/17 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Hércules Club de Fútbol / Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dostęp do dokumentów — Dokumenty dotyczące postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz trzech profesjonalnych klubów piłkarskich — Prawo do obrony — Odmowa dostępu — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru) 32

2018/C 166/42 Sprawa T-108/18: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Universität Koblenz – Landau/ Komisja i Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego 32

2018/C 166/43 Sprawa T-110/18: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Grange Backup Power / Komisja . . 33

2018/C 166/44 Sprawa T-136/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Kuota International/EUIPO – Sintema Sport (K) 34

2018/C 166/45 Sprawa T-137/18: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2018 r. – Chrome Hearts / EUIPO – Shenzhen Van St. Lonh Jewelry (Przedstawienie krzyża) 35

2018/C 166/46 Sprawa T-147/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – APG Intercon i in. / Rada i in. 36

2018/C 166/47 Sprawa T-148/18: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2018 r. – UE / Komisja 37

2018/C 166/48 Sprawa T-179/18: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2018 r. – Scordis, Papapetrou & Co i in. / Rada i in. 37

2018/C 166/49 Sprawa T-183/18: Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – VL i in. / Parlament 38

2018/C 166/50 Sprawa T-187/18: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2018 r. – VP / Cedefop 39

2018/C 166/51 Sprawa T-188/18: Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – Papaconstantinou i in. / Rada i in. . 40

2018/C 166/52 Sprawa T-189/18: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2018 r. – Lipitalia 2000 i Assograssi / Komisja 40

2018/C 166/53 Sprawa T-193/18: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2018 r. – Andreas Stihl / EUIPO – Giro Travel (Kombinacja kolorów szarego i pomarańczowego) 42

2018/C 166/54 Sprawa T-194/18: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Rewe-Beteiligungs-Holding International / EUIPO – Wessanen Benelux (BonNatura) 42

2018/C 166/55 Sprawa T-196/18: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2018 r. – Vital Capital Investments i in. / Rada i in. 43

2018/C 166/56 Sprawa T-201/18: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Diusa Rendering i Assograssi / Komisja 44

2018/C 166/57 Sprawa T-202/18: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Bruel / Komisja 45

2018/C 166/58 Sprawa T-209/18: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2018 r. – Porsche / EUIPO – Autec (pojazdy zmechanizowane) 46

2018/C 166/59 Sprawa T-210/18: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2018 r. – Porsche / EUIPO – Autec (samochody osobowe) 46

2018/C 166/60 Sprawa T-213/18: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2018 r. – Brita / EUIPO (Kształt kurka do przygotowywania i dozowania napojów) 47

2018/C 166/61 Sprawa T-222/18: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Aliança – Vinhos de Portugal / EUIPO – Lidl Stiftung (ALIANÇA VINHOS DE PORTUGAL) 48

2018/C 166/62 Sprawa T-684/17: Postanowienie Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Amorepacific / EUIPO – Primavera Life (p primera Pure Sprout Energy) 49

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 166/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 161 z 7.5.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 152 z 30.4.2018

Dz.U. C 142 z 23.4.2018

Dz.U. C 134 z 16.4.2018

Dz.U. C 123 z 9.4.2018

Dz.U. C 112 z 26.3.2018

Dz.U. C 104 z 19.3.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: http://eur-lex.europa.eu

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Luce Menciemu

(Sprawa C-524/15) ([1])

[Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Brak zapłaty należnego VAT — Sankcje — Przepisy krajowe przewidujące sankcję administracyjną i sankcję karną za ten sam czyn — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Karnoprawny charakter sankcji administracyjnej — Tożsamość czynu — Artykuł 52 ust. 1 — Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem — Przesłanki]

(2018/C 166/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bergamo

Strony w postępowaniu głównym

Luca Menci

przy udziale: Procura della Repubblica

Sentencja

1) *Artykuł 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom krajowym, na podstawie których można wszcząć postępowanie karne przeciwko osobie z tytułu braku zapłaty podatku od wartości dodanej należnego w ustawowych terminach, podczas gdy na tę samą osobę za ten sam czyn nałożono już niepodlegającą zaskarżeniu sankcję administracyjną o charakterze karnym w rozumieniu tegoż art. 50, pod warunkiem, że przepisy te:*

— *zmierzają do realizacji celu interesu ogólnego, który uzasadnia taką kumulację postępowań i sankcji, czyli zwalczanie przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, a owe postępowania i sankcje powinny służyć celom dodatkowym,*

— *zawierają zasady zapewniające koordynację ograniczającą do tego, co ściśle niezbędne, dodatkowy ciężar ponoszony przez zainteresowane osoby w wyniku kumulacji postępowań, oraz*

— *przewidują zasady pozwalające zapewnić, że surowość wszystkich nałożonych sankcji zostaje ograniczona do tego, co jest ściśle niezbędne w stosunku do wagi danego przestępstwa.*

2) *Do sądu krajowego należy zapewnienie, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, że ciężar wynikający konkretnie dla danej osoby ze stosowania przepisów krajowych spornych w postępowaniu głównym oraz dopuszczonej przez te przepisy kumulacji postępowań i sankcji nie jest nadmierny w stosunku do wagi popełnionego przestępstwa.*

([1]) Dz.U. C 414 z 14.12.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 22 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – postępowania wszczęte przez Agnieškę Anisimovienė i in. (C-688/15) oraz „Indėlių ir investicijų draudimas" VĮ (C-109/16)

(Sprawy połączone C-688/15 i C-109/16) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów — Dyrektywa 94/19/WE — Artykuł 1 pkt 1 — Depozyty — Sytuacje przejściowe w ramach normalnych operacji bankowych — Dyrektywa 97/9/WE — Artykuł 2 ust. 2 akapit drugi — Środki finansowe należne inwestorom bądź należące do nich i posiadane w ich imieniu w związku z operacjami inwestycyjnymi — Instytucja kredytowa emitująca papiery wartościowe — Środki finansowe wpłacone przez jednostki do tej instytucji kredytowej tytułem subskrypcji przyszłych papierów wartościowych — Stosowanie dyrektywy 2004/39/WE — Upadłość rzeczonej instytucji przed wyemitowaniem danych papierów wartościowych — Przedsiębiorstwo publiczne odpowiedzialne za systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów — Możliwość powołania się na dyrektywy 94/19/WE i 97/9/WE względem tego przedsiębiorstwa)

(2018/C 166/03)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agnieška Anisimovienė i in.

przy udziale: bankas „Snoras" AB, w likwidacji, „Indėlių ir investicijų draudimas" VĮ, bankas „Finasta" AB (C-688/15)

„Indėlių ir investicijų draudimas" VĮ

przy udziale: Alvydas Raišelis, bankas „Snoras" AB, w likwidacji (C-109/16)

Sentencja

1) *Przepisy, po pierwsze, dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów, a po drugie, dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że roszczenia dotyczące środków finansowych, którymi obciążone zostały rachunki należące do jednostek w instytucji kredytowej i przekazanych na rachunki otwarte w imieniu tej instytucji tytułem subskrypcji przyszłych papierów wartościowych, które miała ona wyemitować, w wypadku gdy emisja tych papierów nie została jednak przeprowadzona w związku z upadłością tej instytucji, są objęte zarówno systemami rekompensat dla inwestorów przewidzianymi przez dyrektywę 97/9, jak też systemami gwarancji depozytów przewidzianymi przez dyrektywę 94/19.*

2) *Artykuł 2 ust. 3 dyrektywy 97/9 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, w której roszczenia wchodzą w zakres zarówno systemów gwarancji depozytów przewidzianych w dyrektywie 94/19, jak też systemów rekompensat dla inwestorów przewidzianych w dyrektywie 97/9, i w której ustawodawca krajowy nie zaliczył takich roszczeń do systemu objętego jedną lub drugą z tych dyrektyw, sąd rozpatrujący sprawę nie może samodzielnie zdecydować na podstawie tego przepisu, z którego systemu mogą skorzystać osoby mające te roszczenia. Natomiast w takiej sytuacji to do tych osób należy wybór rekompensaty z jednego lub drugiego systemu przewidzianego w prawie krajowym w celu transponowania tych dyrektyw.*

3) *Po pierwsze, art. 1 pkt 1 dyrektywy 94/19, zmienionej dyrektywą 2009/14, a po drugie art. 1 pkt 4 oraz art. 2 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 97/9 należy interpretować w ten sposób, że jednostki mogą powoływać się na te przepisy przed sądem krajowym na poparcie roszczeń o rekompensatę wobec przedsiębiorstwa publicznego odpowiedzialnego w państwie członkowskim za systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów.*

([1]) Dz.U. C 106 z 21.3.2016.
Dz.U. C 156 z 2.5.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Republika Austrii

(Sprawa C-187/16) ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 92/50/EWG i 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Drukarnia państwowa — Wytwarzanie dokumentów tożsamości i innych dokumentów urzędowych — Udzielanie zamówień przedsiębiorstwu prawa prywatnego bez uprzedniego skorzystania z postępowania o udzielenie zamówienia — Szczególne środki bezpieczeństwa — Ochrona podstawowych interesów państw członkowskich)

(2018/C 166/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Tokár i B.-R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: M. Fruhmann, pełnomocnik)

Sentencja

1) *Udzielając zamówień na usługi w zakresie wytwarzania paszportów z chipem, paszportów tymczasowych, dokumentów pobytowych, dowodów osobistych, dokumentów prawa jazdy w formacie karty bankomatowej i dowodów rejestracyjnych w formacie karty bankomatowej bezpośrednio Österreichische Staatsdruckerei GmbH bez przeprowadzenia przetargu na poziomie Unii Europejskiej i utrzymując w mocy przepisy krajowe przewidujące obowiązek udzielania przez instytucje zamawiające zamówień na te usługi bezpośrednio tej spółce – bez przeprowadzenia przetargu na poziomie Unii, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 4 ust. 2 i art. 8 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi w związku z art. 11–37 tej dyrektywy oraz na mocy art. 14 i 20 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/18/WE z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi w związku z art. 23–55 tej dyrektywy.*

2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*

3) *Republika Austrii pokrywa własne koszty oraz cztery piąte kosztów Komisji Europejskiej. Komisja pokrywa jedną piątą własnych kosztów.*

([1]) Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 marca 2018 r. – Industrias Químicas del Vallés, SA / Komisja Europejska

(Sprawa C-244/16 P) ([1])

[Odwołanie — Środki ochrony roślin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/408 — Wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin i ustalenie wykazu substancji kwalifikujących się do zastąpienia — Włączenie do tego wykazu substancji czynnej metalaksyl — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Akt regulacyjny, który nie wymaga środków wykonawczych — Osoba, której akt dotyczy indywidualnie]

(2018/C 166/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Industrias Químicas del Vallés, SA (przedstawiciele: C. Fernández Vicién, C. Vila Gisbert i I. Moreno-Tapia Rivas, abogadas)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Galindo Martín i P. Ondrůšek, pełnomocnicy)

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *Industrias Químicas del Vallés SA zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Deichmann SE / Hauptzollamt Duisburg

(Sprawa C-256/16) ([1])

[Odesłanie prejudycjalne — Dopuszczalność — Antydumping — Ważność rozporządzenia wydanego w wykonaniu wyroku Trybunału stwierdzającego nieważność wcześniejszych rozporządzeń — Obowiązek wykonania — Podstawa prawna — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 14 — Określenie kryteriów poboru ceł antydumpingowych przez państwa członkowskie — Nakaz zawieszenia zwrotu ceł antydumpingowych przez krajowe organy celne — Podjęcie postępowania prowadzącego do przyjęcia rozporządzeń, co do których stwierdzono nieważność — Artykuł 10 — Brak mocy wstecznej — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 221 — Przedawnienie — Artykuł 236 — Zwrot nienależnych ceł]

(2018/C 166/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deichmann SE

Strona przeciwna: Hauptzollamt Duisburg

Sentencja

Analiza przedłożonego pytania nie wykazała istnienia żadnej okoliczności, która mogłyby wpłynąć na ważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/223 z dnia 17 lutego 2016 r. ustanawiającego procedurę oceny niektórych wniosków o traktowanie na zasadach rynkowych i o indywidualne traktowanie składanych przez producentów eksportujących z Chin i Wietnamu i wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14.

([1]) Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 marca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État – Francja) – Marc Jacob / Ministre des Finances et des Comptes publics (C-327/16), Ministre des Finances et des Comptes publics / Marc Lassus (C-421/16)

(Sprawy połączone C-327/16 i C-421/16) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki bezpośrednie — Swoboda przedsiębiorczości — Łączenia, podziały, wnoszenie aktywów i wymiany udziałów dotyczące spółek różnych państw członkowskich — Dyrektywa 90/434/EWG — Artykuł 8 — Operacja wymiany papierów wartościowych — Zyski kapitałowe związane z tą operacją — Odroczenie opodatkowania — Straty przy późniejszym zbyciu otrzymanych papierów wartościowych — Kompetencja państwa miejsca zamieszkania do opodatkowania — Odmienne traktowanie — Względy uzasadniające — Zachowanie podziału kompetencji podatkowej pomiędzy państwami członkowskimi)

(2018/C 166/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marc Jacob (C-327/16), Ministre des Finances et des Comptes publics (C-421/16)

Strona przeciwna: Ministre des Finances et des Comptes publics (C-327/16), Marc Lassus (C-421/16)

Sentencja

1) *Artykuł 8 dyrektywy Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich, zmienionej aktem dotyczącym warunków przystąpienia Królestwa Norwegii, Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji, przyjętym decyzją Rady Unii Europejskiej 95/1/WE, Euratom, EWWiS z dnia 1 stycznia 1995 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego, na mocy których zysk kapitałowy z operacji wymiany papierów wartościowych objętej tą dyrektywą zostaje stwierdzony przy okazji tej operacji, ale jego opodatkowanie jest odroczone do roku, w którym następuje zdarzenie kończące to odroczenie opodatkowania, w omawianym przypadku – zbycie papierów wartościowych otrzymanych w wyniku wymiany.*

2) *Artykuł 8 dyrektywy 90/434, zmienionej aktem dotyczącym warunków przystąpienia Królestwa Norwegii, Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji, przyjętym decyzją 95/1, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego, które przewidują opodatkowanie zysku kapitałowego związanego z operacją wymiany papierów wartościowych, objętego odroczeniem opodatkowania, przy późniejszym zbyciu papierów wartościowych otrzymanych w wyniku wymiany, nawet jeśli zbycie to nie wchodzi w zakres kompetencji podatkowej tego państwa członkowskiego.*

3) *Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego, które w sytuacji, w której późniejsze zbycie papierów wartościowych otrzymanych w wyniku wymiany nie wchodzi w zakres kompetencji podatkowej tego państwa członkowskiego, przewidują opodatkowanie zysku kapitałowego objętego odroczeniem opodatkowania przy okazji tego zbycia bez uwzględnienia ewentualnej straty poniesionej przy tej okazji, podczas gdy uwzględnia się taką stratę, gdy podatnik posiadający papiery wartościowe jest rezydentem podatkowym w owym państwie członkowskim w dniu rzeczonego zbycia. Do państw członkowskich należy ustanowienie z poszanowaniem prawa Unii – a w niniejszej sprawie konkretnie z poszanowaniem swobody przedsiębiorczości – zasad dotyczących zaliczania i obliczania owej straty.*

([1]) Dz.U. C 305 z 22.8.2016.
Dz.U. C 392 z 24.10.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Christian Picart / Ministre des Finances et des Comptes publics

(Sprawa C-355/16) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony — Podatki bezpośrednie — Przeniesienie miejsca zamieszkania z państwa członkowskiego do Szwajcarii — Opodatkowanie niezrealizowanych zysków związanych ze znacznymi udziałami w kapitale spółek z siedzibą w państwie członkowskim pochodzenia w ramach tego rodzaju przeniesienia — Zakres zastosowania umowy)

(2018/C 166/08)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christian Picart

Strona przeciwna: Ministre des Finances et des Comptes publics

Sentencja

Ponieważ sytuacja tego rodzaju, jak zaistniała w postępowaniu głównym, nie jest objęta zakresem stosowania ratione personae pojęcia „osoby pracującej na własny rachunek" w rozumieniu umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r., postanowienia tej umowy należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom państwa będącego stroną tej umowy, takim, jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które – wówczas, gdy osoba fizyczna przenosi swoje miejsce zamieszkania z tego państwa do innego państwa będącego stroną tej umowy oraz kontynuuje działalność gospodarczą w pierwszym z tych dwóch państw, przy czym nie przemieszcza się każdego dnia, a przynajmniej raz w tygodniu z miejsca wykonywania działalności gospodarczej do miejsca zamieszkania – przewidują natychmiastowe opodatkowanie niezrealizowanych zysków kapitałowych związanych ze znacznymi udziałami posiadanymi przez tę osobę w kapitale spółek podlegających prawu pierwszego z owych państw w kontekście owego przeniesienia miejsca zamieszkania, i które to przepisy dopuszczają odroczenie zapłaty należnego podatku wyłącznie pod warunkiem ustanowienia gwarancji zapłaty owego podatku, podczas gdy osoba posiadająca tego rodzaju udziały, lecz która w dalszym ciągu zamieszkuje na terytorium pierwszego z tych państw członkowskich, zostaje obciążona podatkiem jedynie w chwili zbycia swych udziałów.

([1]) Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 marca 2018 r. – European Union Copper Task Force / Komisja Europejska

(Sprawa C-384/16 P) ([1])

[Odwołanie — Środki ochrony roślin — Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/408 — Wprowadzanie do obrotu środków ochrony roślin i ustalenie wykazu substancji kwalifikujących się do zastąpienia — Włączenie do tego wykazu substancji czynnej „związki miedzi" — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Akt regulacyjny, który nie wymaga środków wykonawczych — Osoba, której akt dotyczy indywidualnie]

(2018/C 166/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: European Union Copper Task Force (przedstawiciele: C. Fernández Vicién, C. Vila Gisbert, I. Moreno-Tapia Rivas, abogadas, M. Miserendino, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis i P. Ondrůšek, pełnomocnicy)

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *European Union Copper Task Force zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 314 z 29.8.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León – Hiszpania) – Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) / José Blanco Marqués

(Sprawa C-431/16) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuły 12, 46a – 46c — Świadczenia tego samego rodzaju — Pojęcie — Zasada zapobiegania zbiegowi praw — Pojęcie — Przesłanki — Przepis krajowy przewidujący dodatek do renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy dla pracowników, którzy ukończyli co najmniej 55 lat — Zawieszenie dodatku w razie zatrudnienia lub pobierania świadczenia emerytalnego)

(2018/C 166/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Strona pozwana: José Blanco Marqués

Sentencja

1) *Przepis krajowy taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, na którego podstawie dodatek do renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy zawiesza się na okres pobierania przez beneficjenta tej renty emerytury w innym państwie członkowskim lub w Szwajcarii, stanowi przepis dotyczący zmniejszenia w rozumieniu art. 12 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i zaktualizowanego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 592/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r.*

2) *Wykładni art. 46a ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71, zmienionego i zaktualizowanego rozporządzeniem nr 118/97, zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 592/2008, należy dokonywać w ten sposób, że zawarte w nim pojęcie „ustawodawstwa pierwszego państwa członkowskiego" trzeba rozumieć jako obejmujące również wykładnię krajowego przepisu ustawowego dokonaną przez krajowy sąd najwyższy.*

3) *Dodatek do renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy przyznany pracownikowi na podstawie ustawodawstwa jednego państwa członkowskiego, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, oraz emeryturę nabytą przez tego samego pracownika w Szwajcarii należy uznać za świadczenia tego samego rodzaju w rozumieniu rozporządzenia nr 1408/71, zmienionego i zaktualizowanego rozporządzeniem nr 118/97, zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 592/2008.*

4) *Wykładni art. 46b ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71, zmienionego i zaktualizowanego rozporządzeniem nr 118/97, zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 592/2008, należy dokonywać w ten sposób, że krajowa norma zapobiegająca zbiegowi praw, taka jak wynikająca z art. 6 Decreto 1646/1972 para la aplicación de la ley 24/1972, de 21 de junio, en materia de prestaciones del Régimen General de la Seguridad Social (dekretu nr 1646/1972 dotyczącego wykonania ustawy nr 24/1972 z dnia 21 czerwca 1972 o świadczeniach z powszechnego systemu zabezpieczenia społecznego) z dnia 23 czerwca 1972 r. nie ma zastosowania do świadczenia obliczanego zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. a) ppkt (i) tego rozporządzenia, jeżeli świadczenie to nie zostało wskazane w części D załącznika IV do tego rozporządzenia.*

([1]) Dz.U. C 402 z 31.10.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) –Irlandia] – North East Pylon Pressure Campaign Limited, Maura Sheehy / An Bord Pleanála, Minister for Communications, Energy and Natural Resources, Irlandia, Attorney General

(Sprawa C-470/16) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Dyrektywa 2011/92/UE — Prawo do wniesienia skargi przez członków zainteresowanej społeczności — Przedwczesna skarga — Pojęcia postępowania niedyskryminacyjnego ze względu na koszty i objętych przepisami dyrektywy decyzji, działań lub zaniechań dotyczących udziału społeczeństwa — Stosowanie konwencji z Aarhus)

(2018/C 166/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: North East Pylon Pressure Campaign Limited, Maura Sheehy

Strona pozwana: An Bord Pleanála, Minister for Communications, Energy and Natural Resources, Irlandia, Attorney General

przy udziale: EirGrid plc

Sentencja

1) *Artykuł 11 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko należy interpretować w ten sposób, że wymóg, by niektóre postępowania sądowe były niedyskryminacyjne ze względu na koszty, ma zastosowanie do postępowania przed sądem państwa członkowskiego, takiego jak postępowanie główne, w ramach którego należy określić, czy może być wyrażona zgoda na wniesienie skargi w toku postępowania w przedmiocie wydania zezwolenia na inwestycję, zwłaszcza w przypadku gdy to państwo członkowskie nie określiło, na jakim etapie postępowania może zostać wniesiona skarga.*

2) *W sytuacji gdy skarżący podnosi jednocześnie zarzuty dotyczące naruszenia zasad udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w zakresie środowiska i zarzuty dotyczące naruszenia innych zasad, przewidziany w art. 11 ust. 4 dyrektywy 2011/92 wymóg, by niektóre postępowania sądowe były niedyskryminacyjne ze względu na koszty, ma zastosowanie jedynie do kosztów związanych z częścią skargi opierającą się na naruszeniu zasad udziału społeczeństwa.*

3) *Artykuł 9 ust. 3 i 4 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że w celu zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii w zakresie ochrony środowiska wymóg, aby niektóre postępowania sądowe były niedyskryminacyjne ze względu na koszty, ma zastosowanie do części skargi, która nie byłaby objęta tym wymogiem, jaki wynika, na podstawie dyrektywy 2011/92, z odpowiedzi zawartej w pkt 2 niniejszej sentencji, w zakresie, w jakim skarżący zmierza w drodze tej skargi do zapewnienia przestrzegania prawa krajowego w dziedzinie środowiska. Postanowienia te nie wywierają bezpośredniego skutku, ale sąd krajowy powinien dokonać wykładni krajowego prawa proceduralnego, która w możliwie najszerszym zakresie jest z nimi zgodna.*

4) *Państwo członkowskie nie może odstąpić od ustanowionego w art. 9 ust. 4 konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska i w art. 11 ust. 4 dyrektywy 2011/92 wymogu, by niektóre postępowania sądowe były niedyskryminacyjne ze względu na koszty, jeżeli skargę uznano za błahą lub złożoną w złej wierze lub w przypadku braku związku między zarzucanym naruszeniem krajowego prawa ochrony środowiska a szkodą w środowisku.*

([1]) Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck – Austria) – Georg Stollwitzer / ÖBB Personenverkehr AG

(Sprawa C-482/16) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Artykuł 45 TFUE — Zasada niedyskryminacji ze względu na wiek — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 21 ust. 1 — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuły 2, 6 i 16 — Data odniesienia do celów awansu — Dyskryminujący przepis państwa członkowskiego wykluczający uwzględnienie okresów aktywności zawodowej ukończonych przed osiągnięciem 18. roku życia w celu ustalenia wysokości wynagrodzenia — Uchylenie przepisów sprzecznych z zasadą równego traktowania)

(2018/C 166/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Innsbruck

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Georg Stollwitzer

Strona pozwana: ÖBB Personenverkehr AG

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE, a także art. 2, 6 i 16 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który aby położyć kres dyskryminacji ze względu na wiek, powstałej wskutek stosowania przepisu krajowego uwzględniającego przy klasyfikowaniu pracowników danego przedsiębiorstwa w ramach siatki płac jedynie okresy aktywności zawodowej po ukończeniu 18 lat, uchyla z mocą wsteczną w odniesieniu do wszystkich tych pracowników tę granicę wieku, lecz zezwala wyłącznie na uwzględnienie doświadczenia zdobytego w przedsiębiorstwach działających w tym samym sektorze gospodarczym.

([1]) Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Volkswagen AG / Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

(Sprawa C-533/16) ([1])

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 167 – 171 — Prawo do odliczenia VAT — Prawo do zwrotu VAT podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu — Artykuł 178 lit. a) — Zasady regulujące korzystanie z prawa do odliczenia VAT — Dyrektywa 2008/9/WE — Zasady zwrotu VAT — Termin zawity — Zasada neutralności podatkowej — VAT zapłacony i zafakturowany kilka lat po rozpatrywanej dostawie towarów — Odmowa możliwości skorzystania z prawa do zwrotu z powodu upływu terminu zawitego, który rozpoczął bieg od dnia dostawy towarów]

(2018/C 166/13)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Volkswagen AG

Strona przeciwna: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

Sentencja

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których podatek od wartości dodanej (VAT) został wykazany na fakturze wystawionej na rzecz podatnika i zapłacony przez tego podatnika wiele lat po rozpatrywanej dostawie towarów, odmawia się skorzystania z prawa do zwrotu VAT ze względu na to, że przewidziany w rzeczonym uregulowaniu termin zawity na wykonanie tego prawa rozpoczął bieg od dnia dostawy, a upłynął przed złożeniem wniosku o zwrot.

([1]) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Garlsson Real Estate SA, w likwidacji; Stefano Ricucci; Magiste International SA / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-537/16) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/6/WE — Manipulacje na rynku — Sankcje — Przepisy krajowe przewidujące sankcję administracyjną i sankcję karną za ten sam czyn — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Karnoprawny charakter sankcji administracyjnej — Tożsamość czynu — Artykuł 52 ust. 1 — Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem — Przesłanki)

(2018/C 166/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Garlsson Real Estate SA, w likwidacji; Stefano Ricucci, Magiste International SA

Druga strona postępowania: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Sentencja

1) *Wykładni art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które dopuszczają możliwość prowadzenia postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej o charakterze karnym wobec osoby, która popełniła czyn zabroniony polegający na dokonywaniu manipulacji na rynku, za który to czyn owa osoba została już skazana prawomocnym wyrokiem sądu karnego, o ile tylko kara orzeczona w owym wyroku skazującym, mając na uwadze szkodliwość społeczną popełnionego przestępstwa, stanowi skuteczną, proporcjonalną i odstraszającą reakcję na nie.*

2) *Zasada ne bis in idem wyrażona w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przyznaje jednostkom prawo, na które mogą one powołać się bezpośrednio w ramach sporu takiego jak spór rozpatrywany w postępowaniu głównym.*

([1]) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – J. Klein Schiphorst / Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-551/16) ([1])

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Umowa między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską — Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuły 7, 63 i 64 — Świadczenia z tytułu bezrobocia — Bezrobotny udający się do innego państwa członkowskiego — Zachowanie prawa do świadczeń — Czas trwania]

(2018/C 166/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J. Klein Schiphorst

Druga strona postępowania: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Sentencja

Artykuł 64 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie środkowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w sprawie głównej, nakładającemu na właściwą instytucję obowiązek oddalania co do zasady każdego wniosku o przedłużenie okresu eksportu świadczeń z tytułu bezrobocia powyżej trzech miesięcy, chyba że wspomniana instytucja uzna, iż odmowa uwzględnienia tego wniosku prowadziłaby do nieracjonalnego skutku.

([1]) Dz.U. C 30 z 30.1.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez Astellas Pharma GmbH

(Sprawa C-557/16) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/83/WE — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Artykuły 28 i 29 — Zdecentralizowana procedura udzielania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego — Artykuł 10 — Generyczny produkt leczniczy — Okres ochrony danych dotyczących referencyjnego produktu leczniczego — Uprawnienie właściwych organów państwa członkowskiego do ustalania rozpoczęcia okresu ochrony danych — Właściwość danych sądów państw członkowskich do kontroli ustalenia rozpoczęcia okresu ochrony danych — Skuteczna ochrona sądowa — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47)

(2018/C 166/16)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Astellas Pharma GmbH

Przy udziale: Helm AG, Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus (Fimea)

Sentencja

1) *Artykuł 28 i art. 29 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/26/UE z dnia 25 października 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że w ramach procedury zdecentralizowanej wydawania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego właściwy organ państwa członkowskiego, którego dotyczy ta procedura, nie może sam określić początku okresu ochrony danych referencyjnego produktu leczniczego przy przyjmowaniu, na podstawie art. 28 ust. 5 tej dyrektywy, decyzji dotyczącej dopuszczenia do obrotu owego generycznego produktu leczniczego w tym państwie członkowskim.*

2) *Artykuł 10 dyrektywy 2001/83, zmienionej dyrektywą 2012/26, w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, którego dotyczy procedura zdecentralizowana wydawania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, do którego wpłynęła skarga wniesiona przez posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego na decyzję dotyczącą pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego w tym państwie członkowskim wydaną przez właściwy organ tego państwa, jest właściwy do dokonania kontroli ustalenia początku biegu okresu ochrony danych referencyjnego produktu leczniczego. Sąd ów nie jest natomiast właściwy do dokonania weryfikacji, czy pierwotne pozwolenie na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego udzielone w innym państwie członkowskim zostało wydane zgodnie z tą dyrektywą.*

(1) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 22 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Nürtingen – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko Faizowi Rasoolowi

(Sprawa C-568/16) (1)

[Odesłanie prejudycjalne — Usługi płatnicze — Dyrektywa 2007/64/WE — Artykuł 3 lit. e) i o) — Artykuł 4 pkt 3 — Załącznik — Punkt 2 — Zakres stosowania — Eksploatacja terminali wielofunkcyjnych umożliwiających wypłatę gotówki w salonach gier hazardowych — Spójność praktyki karnej organów krajowych — Przepadek kwot uzyskanych z nielegalnej działalności — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 17]

(2018/C 166/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Nürtingen

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Faiz Rasool

przy udziale: Rasool Entertainment GmbH

Sentencja

Artykuł 4 punkt 3 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE w związku z pkt 2 załącznika do niej należy interpretować w ten sposób, że oferowana klientom przez podmiot prowadzący salony gier usługa wypłaty gotówki za pośrednictwem terminali wielofunkcyjnych zainstalowanych w tych salonach gier nie stanowi „usługi płatniczej" w rozumieniu tej dyrektywy, jeżeli podmiot ten nie dokonuje żadnej transakcji na rachunkach płatniczych tych klientów, a prowadzona przez niego w związku z tym działalność ogranicza się do udostępniania tych terminali i zaopatrywania ich w gotówkę.

(1) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 marca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Czeska

(Sprawa C-575/16) ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 51 TFUE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej)

(2018/C 166/18)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i K. Walkerová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, T. Müller, J. Vláčil i A. Kasalická, pełnomocnicy)

Sentencja

1) *Wprowadzając wymóg obywatelstwa dla dostępu do zawodu notariusza, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej zgodnie z art. 49 TFUE.*

2) *Republika Czeska zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Enzo Di Puma / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (C-596/16); Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) / Antonio Zecca (C-597/16)

(Sprawy połączone C-596/16 i C-597/16) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/6/WE — Wykorzystywanie informacji poufnych — Sankcje — Przepisy krajowe przewidujące sankcję administracyjną i sankcję karną za ten sam czyn — Powaga rzeczy osądzonej prawomocnego wyroku sądu karnego w postępowaniu administracyjnym — Prawomocny wyrok sądu karnego uniewinniający od zarzutu wykorzystywania informacji poufnych — Skuteczność sankcji — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Karnoprawny charakter sankcji administracyjnej — Tożsamość czynu — Artykuł 52 ust. 1 — Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem — Przesłanki)

(2018/C 166/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Enzo Di Puma (C-596/16); Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (C-597/16)

Druga strona postępowania: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (C-596/16); Antonio Zecca (C-597/16)

Sentencja

Wykładni art. 14 ust. 1 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) w związku z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten nie stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które nie dopuszczają możliwości prowadzenia postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej po wydaniu przez sąd karny prawomocnego wyroku uniewinniającego, stwierdzającego, iż zarzucany czyn nie wypełnia znamion przestępstwa określonego w przepisach dotyczących wykorzystywania informacji poufnych, który to czyn stanowił podstawę wszczęcia tego postępowania administracyjnego.

([1]) Dz.U. C 63 z 27.2.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 15 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Piteşti – Rumunia) – SC Cali Esprou SRL / Administrația Fondului pentru Mediu

(Sprawa C-104/17) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 94/62/WE — Opakowania i odpady opakowaniowe — Odzysk i recykling odpadów — Opłata na krajowy fundusz środowiska — Wprowadzanie na rynek krajowy wyrobów opakowanych i opakowań bez ingerowania w nie — Zasada „zanieczyszczający płaci" — Przymiot zanieczyszczającego)

(2018/C 166/20)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Piteşti

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Cali Esprou SRL

Strona pozwana: Administrația Fondului pentru Mediu

Sentencja

Artykuł 15 dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych i zasada „zanieczyszczający płaci", którą ten artykuł wdraża, nie sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które obciąża opłatą podmiot gospodarczy nieingerujący w opakowania, które wprowadza na rynek, obliczaną na podstawie różnicy wagi między ilością odpadów opakowaniowych odpowiadającą minimalnym celom odzysku energii i odzysku poprzez recykling a ilością odpadów opakowaniowych faktycznie odzyskanych lub zrecyklingowanych.

([1]) Dz.U. C 169 z 29.5.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – Dănuț Podilă i in. / Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători" SA Bucureşti (C-133/17), Costel Nicuşor Mucea / SMDA Mureş Insolvency SPRL, działający jako syndyk masy upadłości SC Industria Sârmei SA Câmpia Turzii (C-134/17)

(Sprawy połączone C-133/17 i C-134/17) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 89/391/EWG — Bezpieczeństwo i ochrona zdrowia pracowników w miejscu pracy — Zaklasyfikowanie miejsca pracy jako miejsca, w którym pracownicy są narażeni na szczególne lub specyficzne warunki — Ocena ryzyka dla bezpieczeństwa i higieny pracy — Obowiązki ciążące na pracodawcy)

(2018/C 166/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dănuț Podilă, Vasile Oniță, Dumitru Cornel Bara, Gheorghe Podilă, Alexandru Daniel Coneru, Mihai Călin Junc, Dănuț Bungău, Francisc Chudi, Ioan Iancu, Ionel Negruț, Dan Florin Roxin (C-133/17), Costel Nicuşor Mucea (C-134/17)

Strona pozwana: Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători" SA Bucureşti (C-133/17), SMDA Mureş Insolvency SPRL, działający jako syndyk masy upadłości SC Industria Sârmei SA Câmpia Turzii (C-134/17)

Sentencja

Wykładni art. 114 ust. 3 oraz art. 151 i 153 TFUE a także przepisów dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i [ochrony] zdrowia pracowników w miejscu pracy należy dokonywać w ten sposób, iż nie znajdują one zastosowania do przepisu krajowego, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który określa ścisłe terminy i procedury niepozwalające sądom krajowym dokonać oceny lub ustalić klasyfikacji działalności pracowników do różnych grup ryzyka, na której podstawie obliczane są emerytury tych pracowników.

([1]) Dz.U. C 202 z 26.06.2017.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma – Włochy) – Luigi Bisignani / Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale 1 di Roma

(Sprawa C-125/17) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 ust. 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 64 i 65 TFUE — Dyrektywa 2011/16/UE — Współpraca administracyjna w sprawach podatkowych — Transfer kapitału do Miasta Watykan — Obowiązek zadeklarowania transferu środków za granicę i z zagranicy — Uchylenie)

(2018/C 166/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Luigi Bisignani

Druga strona postępowania: Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale 1 di Roma

Sentencja

Artykuł 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 lit. a) TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które to uregulowanie uchyla definitywnie naruszenie polegające na niezadeklarowaniu transferów środków za granicę.

([1]) Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de Paix du canton de Visé (Belgia) w dniu 30 stycznia 2018 r. – Michel Schyns / Belfius Banque SA

(Sprawa C-58/18)

(2018/C 166/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Justice de Paix du canton de Visé

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Michel Schyns

Strona pozwana: Belfius Banque SA

Pytania prejudycjalne

1) a) Czy przepis art. 5 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki ([1]), w zakresie, w jakim ma na celu zapewnienie, że konsument będzie mógł ocenić, czy proponowana umowa kredytu jest dostosowana do jego potrzeb i sytuacji finansowej, nie stoi w sprzeczności z treścią przepisu art. 15 akapit pierwszy ustawy o kredycie konsumenckim (uchylonego, obecnie zastąpionego przepisem VII.75 kodeksu prawa gospodarczego), który nakazuje kredytodawcy i pośrednikowi kredytowemu wybór, spośród zazwyczaj oferowanych lub wnioskowanych umów kredytowych, najbardziej odpowiedniego typu i najbardziej odpowiedniej wysokości kredytu, mając na uwadze sytuację finansową konsumenta w momencie zawarcia umowy kredytu oraz cel kredytu, w zakresie, w jakim ten ostatni przepis nakłada na kredytodawcę lub pośrednika kredytowego ogólny obowiązek zaproponowania najbardziej odpowiedniego kredytu, który to obowiązek nie wynika z przepisów przywołanej dyrektywy?

b) Czy przepis art. 5 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki, w zakresie, w jakim ma na celu zapewnienie, że konsument będzie mógł ocenić, czy proponowana umowa kredytu jest dostosowana do jego potrzeb i sytuacji finansowej, nie stoi w sprzeczności z treścią przepisu art. 15 akapit drugi ustawy o kredycie konsumenckim (uchylonego, obecnie zastąpionego przepisem VII.75 ust. 2 akapit pierwszy kodeksu prawa gospodarczego), poprzez fakt, że przepis ów przewiduje, iż kredytodawca może zawrzeć umowę kredytu tylko wtedy, gdy w świetle informacji, które posiada lub powinien posiadać, uzyskanych w szczególności poprzez konsultacje w trybie przewidzianym w przepisie art. 9 ustawy z dnia 10 sierpnia 2001 r. o centralnej informacji kredytowej dotyczącej osób fizycznych, oraz na podstawie informacji, o których mowa w przepisie art. 10, można rozsądnie oceniać, że konsument będzie w stanie spełnić zobowiązania wynikające z zawartej umowy, w zakresie, w jakim skutkuje tym, że kredytodawca sam, w imieniu i na rzecz konsumenta, musi zdecydować o zdolności kredytowej do ewentualnego zawarcia danej umowy kredytu?

2) Czy, w przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki należy interpretować w ten sposób, że obowiązek oceny zdolności kredytowej konsumenta w odniesieniu do ewentualnego zawarcia danej umowy kredytu każdorazowo obciąża kredytodawcę i pośrednika kredytowego, którzy dokonują jej w imieniu i na rzecz konsumenta?

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 1 lutego 2018 r. – Vitali SpA / Autostrade per l'Italia SpA

(Sprawa C-63/18)

(2018/C 166/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vitali SpA

Strona pozwana: Autostrade per l'Italia SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług zawarte w art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), art. 71 dyrektywy 2014/24 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. ([1]), który nie przewiduje ograniczeń ilościowych w zakresie podwykonawstwa, oraz ustanowiona w prawie Unii zasada proporcjonalności sprzeciwiają się stosowaniu przepisów krajowych dotyczących zamówień publicznych, takich jak przepis włoski zawarty w art. 105 ust. 2 zdanie trzecie decreto legislativo nr 50 z dnia 18 kwietnia 2016 r., zgodnie z którym podwykonawstwo nie może przekroczyć 30 % całkowitej wartości zamówienia na roboty budowlane, usługi lub dostawy?

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 lutego 2018 r. – Idi Srl / Arcadis – Agenzia Regionale Campana Difesa Suolo

(Sprawa C-101/18)

(2018/C 166/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Idi Srl

Druga strona postępowania: Arcadis – Agenzia Regionale Campana Difesa Suolo

Pytania prejudycjalne

1) Czy jest zgodne z art. 45 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy 2004/18/WE ([1]) traktowanie za „postępowanie w toku" samego złożenia przez dłużnika do właściwego organu sądowego wniosku o wszczęcie postępowania układowego?

2) Czy jest zgodne z wyżej wymienionym przepisem uznanie, że przyznanie przez dłużnika, iż znajduje się w stanie niewypłacalności i zamiar złożenia przez niego wniosku o wszczęcie postępowania układowego „in blanco" (którego szczególne cechy przedstawiono powyżej) stanowi podstawę wykluczenia z procedury udzielania zamówień publicznych, przyjmując w ten sposób szeroką wykładnię pojęcia „postępowanie w toku" w rozumieniu prawa wspólnotowego (art. 45 dyrektywy) i krajowego (art. 38 decreto legislativo nr 163 z 2006 r.)?

([1]) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif de Montreuil (Francja) w dniu 20 lutego 2018 r. – Sea Chefs Cruise Services GmbH / Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sprawa C-133/18)

(2018/C 166/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif de Montreuil

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sea Chefs Cruise Services GmbH

Strona przeciwna: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 20 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. ([1]) powinny być interpretowane w ten sposób, że wprowadzają zasadę prekluzji, co oznacza, że podatnik z jednego państwa członkowskiego żądający zwrotu podatku od wartości dodanej od państwa członkowskiego, w którym nie ma siedziby działalności gospodarczej, nie może uzupełnić swojego wniosku o zwrot w postępowaniu przed sądem rozpoznającym sprawy podatkowe, jeżeli uchybił terminowi na odpowiedź na żądanie informacji ze strony urzędu, zgodnie z przepisami ust. 1 tego samego artykułu, czy też, przeciwnie, należy je interpretować w ten sposób, że taki podatnik w ramach przysługującego mu prawa do odwołania przewidzianego w art. 23 dyrektywy oraz w świetle zasady neutralności i zasady proporcjonalności podatku od wartości dodanej, może uzupełnić swój wniosek w postępowaniu przed sądem właściwym w sprawach podatkowych?

([1]) Dyrektywa Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określająca szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim (Dz.U. L 44, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 22 lutego 2018 r. – Skatteministeriet / Estron A/S

(Sprawa C-138/18)

(2018/C 166/27)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteministeriet

Strona pozwana: Estron A/S

Pytania prejudycjalne

1. Czy uwagę 2 lit. a) do działu 90 Nomenklatury scalonej ([1]) w związku z ogólnymi regułami interpretacji CN nr 1 i 6, należy interpretować w ten sposób, że „części i akcesoria, które są towarami objętymi dowolną pozycją niniejszego działu lub działu 84, 85 lub 91" to towary objęte czterocyfrowymi pozycjami tych działów, czy uwagę tę należy rozumieć w ten sposób, że odnosi się ona również do podpozycji (pierwsze sześć cyfr) w działach 84, 85, 90 i 91?

2. Czy złącza takie jak te będące przedmiotem niniejszego postępowania powinny zostać zaklasyfikowane do podpozycji CN 8544 42 90, podpozycji CN 9021 40 00 czy też podpozycji CN 9021 90 10?

3. Czy uwagę 1 lit. m) do sekcji XVI należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy towar jest objęty działem 90, nie może być on również objęty działami 84 i 85?

([1]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987 L 256, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 2 tom 2 s. 382-386).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Almería (Hiszpania) w dniu 23 lutego 2018 r. – Banco Mare Nostrum S.A. / Ignacio Jesús Berenguel Nieto y Carmen Sonia Salinas López

(Sprawa C-147/18)

(2018/C 166/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Almería

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Mare Nostrum, S.A.

Strona przeciwna: Ignacio Jesús Berenguel Nieto y Carmen Sonia Salinas López

Pytania prejudycjalne

1) Czy stwierdzenie braku mocy wiążącej nieuczciwego warunku, w rozumieniu dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ([1]), uzyskane w wyroku, stoi na przeszkodzie zastosowaniu wszystkich skutków uznanych w wyroku [Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 grudnia 2016 r., Gutiérrez Naranjo i in., C-154/15, C-307/15 i C-308/15]?

2) Czy na zastosowanie skutku związanego ze zwrotem pobranych kwot, wynikającego z warunku uznanego za nieuczciwy w rozumieniu dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, ma wpływ zasada dyspozycyjności, zasada, zgodnie z którą ciężar udowodnienia spoczywa na stronach, zasada powagi rzeczy osądzonej i zakaz *reformationis in peius*, lub czy jest ono ograniczone albo uniemożliwione przez powyższe zasady?

3) Czy uprawnienia sądu drugiej instancji są ograniczone przez fakt, że w wyroku sądu pierwszej instancji uznano ograniczony skutek stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, jednak apelacja od tego wyroku nie została wniesiona przez konsumenta, lecz przez przedsiębiorcę określającego ogólne warunki umowy w celu zakwestionowania nieuczciwego charakteru warunku lub jakiegokolwiek skutku w przypadku stwierdzenia, że warunek jest nieuczciwy?

4) Czy uprawnienia sądu drugiej instancji obejmują możliwość zastosowania wszystkich skutków przewidzianych w dyrektywie Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. oraz w orzecznictwie, które stanowi jej rozwinięcie, nawet w przypadku, gdy w pierwszym podniesionym żądaniu konsument nie wnosił o stwierdzenie wszystkich skutków wynikających ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru spornej klauzuli?

([1]) Dz.U. L 95 z 21.4.1993.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez The Labour Court (Irlandia) w dniu 27 lutego 2018 r. – Tomás Horgan, Claire Keegan / Minister for Education & Skills, Minister for Finance, Minister for Public Expenditure & Reform, Ireland and the Attorney General

(Sprawa C-154/18)

(2018/C 166/29)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

The Labour Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Tomás Horgan, Claire Keegan

Druga strona postępowania: Minister for Education & Skills, Minister for Finance, Minister for Public Expenditure & Reform, Ireland and the Attorney General

Pytania prejudycjalne

1) Czy wprowadzenie przez państwo członkowskie, działające w charakterze pracodawcy, mniej korzystnej siatki płac dla nowo zatrudnionych nauczycieli szkół publicznych w sytuacji, gdy wynagrodzenie już zatrudnionych nauczycieli pozostaje niezmienione stanowi dyskryminację pośrednią ze względu na wiek w rozumieniu art. 2 [ust. 2] lit. b) dyrektywy 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ([1]), jeśli:

   (a) zmieniona siatka płac i wcześniejsza siatka płac znajdują zastosowanie do wszystkich nauczycieli w obu odpowiednich kategoriach niezależnie od wieku;

   (b) w momencie rozpoczęcia zatrudnienia i zaszeregowania nauczycieli do danej siatki płac struktura wiekowa grupy otrzymującej wyższe wynagrodzenie nie różniła się od struktury wiekowej grupy otrzymującej niższe wynagrodzenie;

   (c) wprowadzenie zmienionej siatki płac doprowadziło do istotnej różnicy w wysokości wynagrodzeń między dwiema grupami nauczycieli wykonującymi pracę o tej samej wartości;

   (d) średni wiek nauczycieli zaszeregowanych w ramach mniej korzystnej siatki płac jest niższy od średniego wieku nauczycieli zaszeregowanych w ramach wcześniejszej siatki płac;

(e) w momencie wprowadzenia mniej korzystnej siatki płac statystyki państwowe wskazywały, że 70 % nowo zatrudnionych nauczycieli miało 25 lat lub mniej, i wykazano, że jest to typowa struktura wiekowa nowo zatrudnionych nauczycieli szkół publicznych w każdym roku oraz

(f) nauczyciele szkół publicznych, którzy rozpoczęli pracę w 2011 r. lub później są w wyraźnie mniej korzystnej sytuacji finansowej niż ich koledzy zatrudnieni przed 2011 r.?

2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy wprowadzenie mniej korzystnej siatki płac można obiektywnie uzasadnić wymogiem osiągnięcia średnioterminowego i długoterminowego strukturalnego cięcia kosztów w administracji publicznej, biorąc pod uwagę ograniczenia budżetowe, z jakimi borykało się państwo stało lub konieczność utrzymywania dobrych stosunków między pracodawcą a już pełniącymi służbę urzędnikami?

3) Czy odpowiedź na pytanie drugie mogłaby być inna, gdyby państwo mogło osiągnąć porównywalne oszczędności, zmniejszając wynagrodzenia wszystkich nauczycieli w mniej drastyczny sposób niż obniżając wyłącznie wynagrodzenia nowo zatrudnionych nauczycieli?

4) Czy odpowiedzi na pytania drugie i trzecie mogłyby być inne, gdyby decyzja o nieobniżaniu siatki płac dla już zatrudnionych nauczycieli została podjęta zgodnie ze zbiorowym układem pracy zawartym przez Rząd jako pracodawcą a związkami zawodowymi reprezentującymi urzędników, w którym Rząd zobowiązał się nie obniżać dodatkowo wynagrodzenia już pełniącym służbę urzędnikom, którym już wcześniej obniżono wynagrodzenie, i w świetle konsekwencji dla stosunków między pracodawcą a pracownikami, jakie wynikałyby z nieprzestrzegania tego układu zbiorowego, biorąc pod uwagę, że nowa siatka płac wprowadzona w 2011 r. nie była częścią tego układu zbiorowego?

([1]) Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de paix du troisième canton de Charleroi (Belgia) w dniu 27 lutego 2018 r. – André Moens / Ryanair Ltd

(Sprawa C-159/18)

(2018/C 166/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Justice de paix du troisième canton de Charleroi

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: André Moens

Strona pozwana: Ryanair Ltd

Pytania prejudycjalne

[P]ytania prejudycjalne w przedmiocie wykładni art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ([1]) [mają następujące brzmienie]:

1) czy okoliczność stanowiąca przedmiot niniejszego sporu, to jest wyciek paliwa na pas startowy, który doprowadził do zamknięcia tego pasa, jest objęta pojęciem „zdarzenia" w rozumieniu pkt 22 wyroku z dnia 22 grudnia 2008 r., Wallentin-Hermann (C-549/07, EU:C:2008:771), czy też pojęciem „nadzwyczajnej okoliczności" w rozumieniu motywu 14 wspomnianego rozporządzenia, tak jak jest ono interpretowane w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 r., McDonagh (C-12/11, EU:C:2013:43), lub też czy oba te pojęcia pokrywają się;

2) czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że zdarzenie takie jak to będące przedmiotem niniejszego sporu, to jest wyciek paliwa na pas startowy, który doprowadził do zamknięcia tego pasa, trzeba uznać za zdarzenie, które wpisuje się w ramy normalnego wykonywania działalności przewoźnika lotniczego, w związku z czym nie może ono zostać zakwalifikowane jako „nadzwyczajna okoliczność", która mogłaby zwolnić przewoźnika lotniczego z obowiązku zapłaty na rzecz pasażerów odszkodowania z tytułu dużego opóźnienia lotu obsługiwanego przez ten samolot;

3) jeżeli zdarzenie takie jak to będące przedmiotem niniejszego sporu, to jest wyciek paliwa na pas startowy, który doprowadził do zamknięcia tego pasa, należy uznać za „nadzwyczajną okoliczność", to czy na tej podstawie trzeba wnioskować, że dla przewoźnika lotniczego chodzi tu o „nadzwyczajną okoliczność", której nie można było uniknąć nawet przy podjęciu wszelkich racjonalnych środków?

([1]) Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia) w dniu 2 marca 2018 r. – Atif Mahmood, Shabina Atif, Mohammed Ahsan, Noor Habib, Mohammed Haroon, Nik Bibi Haroon / Minister for Justice and Equality

(Sprawa C-169/18)

(2018/C 166/31)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Atif Mahmood, Shabina Atif, Mohammed Ahsan, Noor Habib, Mohammed Haroon, Nik Bibi Haroon

Strona pozwana: Minister for Justice and Equality

Pytania prejudycjalne

1) Z zastrzeżeniem możliwych powodów wskazanych w pytaniach drugim, trzecim i czwartym, czy państwo członkowskie narusza wynikający z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE ([1]) (zwanej dalej „dyrektywą z 2004 r.") obowiązek wydania wizy tak szybko, jak to jest możliwe, małżonkowi i członkom rodziny obywatela Unii korzystającego z prawa do swobodnego przemieszczania w danym państwie członkowskim lub zamierzającego korzystać z takich praw, w przypadku gdy opóźnienie w rozpatrzeniu takiego wniosku przekracza 12 miesięcy?

2) Bez uszczerbku dla pytania pierwszego, czy opóźnienia w rozpatrzeniu wniosku wizowego lub wydaniu decyzji w sprawie takiego wniosku zgodnie z art. 5 ust. 2 wynikające z konieczności zapewnienia, w szczególności w drodze sprawdzenia przeszłości, że wniosek nie opiera się na oszustwie lub nadużyciu praw, w tym że małżeństwo nie jest fikcyjne, na mocy art. 35 dyrektywy z 2004 r. lub na innej podstawie, są uzasadnione, a tym samym nie naruszają art. 5 ust. 2?

3) Bez uszczerbku dla pytania pierwszego, czy opóźnienia w rozpatrzeniu wniosku wizowego lub wydaniu decyzji w sprawie takiego wniosku zgodnie z art. 5 ust. 2 wynikające z konieczności gruntownego sprawdzenia przeszłości i przeprowadzenia gruntownej kontroli bezpieczeństwa w odniesieniu do osób pochodzących z niektórych państw trzecich ze względu na konkretne obawy dotyczące bezpieczeństwa w odniesieniu do osób przyjeżdżających z takich państw trzecich, na mocy art. 27 lub art. 35 dyrektywy z 2004 r. lub na innej podstawie, są uzasadnione, a tym samym nie naruszają art. 5 ust. 2?

4) Bez uszczerbku dla pytania pierwszego, czy opóźnienia w rozpatrzeniu wniosku wizowego lub wydaniu decyzji w sprawie takiego wniosku zgodnie z art. 5 ust. 2, wynikające z nagłej i nieprzewidzianej fali takich wniosków od obywateli niektórych państw trzecich, które mogą stanowić realne zagrożenie dla bezpieczeństwa, są uzasadnione, a tym samym nie naruszają art. 5 ust. 2?

([1]) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 5 marca 2018 r. – Jean Jacob, Dominique Lennertz / État belge

(Sprawa C-174/18)

(2018/C 166/32)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jean Jacob, Dominique Lennertz

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

Czy art. 39 Traktatu o Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie temu, aby belgijski system podatkowy w art. 155 CIR 1992, niezależnie od stosowania okólnika z dnia 12 marca 2008 r. nr Ci.RH.331/575.420, prowadził do sytuacji, w której emerytura luksemburska skarżącego, zwolniona z opodatkowania na podstawie art. 18 zawartej pomiędzy Belgią i Luksemburgiem umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, jest uwzględniana przy obliczaniu podatku belgijskiego i służy za podstawę do zastosowania ulg podatkowych przewidzianych przez CIR 1992, pomimo że nie powinna być ona brana pod uwagę ze względu na całkowite zwolnienie z opodatkowania zgodnie z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, a korzyści wynikające z tych ulg, jak te z tytułu kwoty wolnej od podatku, oszczędzania długoterminowego, wydatków pokrytych czekami titre-service, wydatków poniesionych w celu oszczędzania energii w lokalu mieszkalnym, na ubezpieczenie mieszkania i budynku mieszkalnego od kradzieży i ognia oraz z tytułu nieodpłatnych przysporzeń dokonanych przez skarżącego, były ograniczone lub przyznane w niższej wysokości, niż gdyby oboje skarżący uzyskiwali dochody w Belgii i gdyby to skarżąca, a nie skarżący, uzyskiwała wyższe dochody?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez justice de paix de Schaerbeek (Belgia) w dniu 13 marca 2018 r. – Société nationale de chemins de fer belges (SNCB) / Gherasim Sorin Rusu

(Sprawa C-190/18)

(2018/C 166/33)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Justice de paix de Schaerbeek

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Société nationale de chemins de fer belges (SNCB)

Strona pozwana: Gherasim Sorin Rusu

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa Rady 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ([1]) oraz rozporządzenie nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym ([2]) mają zastosowanie do stosunków pomiędzy SNCB a pasażerami podróżującymi bez ważnego biletu?

([1]) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

([2]) Rozporządzenie (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz.U. 2007, L 315, s. 14).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Shire Pharmaceuticals Ireland / EMA

(Sprawa T-80/16) ([1])

[Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Uznanie wniosku o oznaczenie jako sierocy produkt leczniczy — Znacząca korzyść — Decyzja EMA odmawiająca uznania wniosku o oznaczenie jako sierocy produkt leczniczy — Artykuł 3 ust. 1 lit. b) i art. 5 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia (WE) nr 141/2000]

(2018/C 166/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shire Pharmaceuticals Ireland Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: D. Anderson, QC, M. Birdling, barrister, G. Castle i S. Cowlishaw, solicitors)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA) (przedstawiciele: T. Jabłoński, N. Rampal Olmedo i M. Tovar Gomis, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Petersen i A. Sipos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE, zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji EMA z dnia15 grudnia 2015 r. odmawiającej uznania wniosku złożonego przez Shire Pharmaceuticals Ireland o oznaczenie Idursulfase–IT jako sierocego produktu leczniczego.

Sentencja

1) *Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiej Agencji Leków (EMA) z dnia 15 grudnia 2015 r. odmawiającej uznania wniosku złożonego przez Shire Pharmaceuticals Ireland Ltd o oznaczenie Idursulfase–IT jako sierocego produktu leczniczego.*

2) *EMA pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Shire Pharmaceuticals Ireland.*

3) *Komisja Europejska ponosi własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Popotas/Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich

(Sprawa T-581/16) ([1])

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ogłoszenie o przyjmowaniu zgłoszeń do pracy — Sekretarz generalny w biurze Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich — Opinia komitetu doradczego — Nieuwzględnienie tej opinii — Naruszenie postępowania w sprawie naboru — Oczywiste błędy w ocenie — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Odpowiedzialność)

(2018/C 166/35)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Costas Popotas (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich (przedstawiciele: L. Papadias, P. Dyrberg i A. Antoniadis, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Duron)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji o powołaniu pani G. na stanowisko sekretarza generalnego w biurze Rzecznika Praw Obywatelskich, decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 9 listopada 2015 r. oddalającej zażalenia złożone przez skarżącego na tę decyzję oraz decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich o niezaproszeniu go na rozmowę, a po drugie, do naprawienia szkody, jaką skarżący w swej ocenie poniósł w związku z tymi decyzjami.

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Costas Popotas i Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich zostają obciążeni każdy swoimi kosztami.*

([1]) Dz.U. C 191 z 30.5.2016 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-10/16 i przekazana Sądowi Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016)

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Agricola J.M. / EUIPO – Miguel Torres (CLOS DE LA TORRE)

(Sprawa T-806/16) ([1])

{ Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego CLOS DE LA TORRE — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy TORRES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009[obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd}

(2018/C 166/36)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Agricola J.M., SL (Girona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Clos Creus)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był była również, interwenient przed Sądem: Miguel Torres, SA (Vilafranca del Penedès, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Güell Serra)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 lipca 2016 r. (sprawa R 2099/2015-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Miguel Torres a Agricola J.M.

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Agricola J.M., SL zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(1) Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Dometic Sweden / EUIPO (MOBILE LIVING MADE EASY)

(Sprawa T-235/17) (1)

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MOBILE LIVING MADE EASY — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 rozporządzenia nr 2017/1001)}

(2018/C 166/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dometic Sweden AB (Solna, Szwecja) (przedstawiciele: R. Furneaux i E. Humphreys, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: G. Sakalaite-Orlovskiene i J. Ivanauskas, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 lutego 2017 r. (sprawa R 1832/2016-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego MOBILE LIVING MADE EASY jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Dometic Sweden AB zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(1) Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2018 r. – Pio De Bragança / EUIPO – Ordem de São Miguel da Ala (QUIS UT DEUS)

(Sprawa T-229/16) (1)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy QUIS UT DEUS — Brak wniosku o przedłużenie rejestracji znaku towarowego — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Umorzenie postępowania)

(2018/C 166/38)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Duarte Pio De Bragança (Sintra, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J. Sardinha)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: E. Zaera Cuadrado, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Ordem de São Miguel da Ala (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J. Motta Veiga)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 lutego 2016 r. (sprawa R 621/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku pomiędzy Duarte Pio De Bragança a Ordem de São Miguel da Ala.

Sentencja

1) *Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.*

2) *Każde ze stron pokrywa własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 16 marca 2018 r. – Kik Textilien und Non-Food / EUIPO – FF Group Romania (_kix)

(Sprawa T-822/16) ([1])

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego _kix — Cofnięcie zaskarżonej decyzji — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania — Artykuł 173 § 1 i 2 regulaminu postępowania — Interwencja drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą — Odpowiedź na skargę złożona po terminie)

(2018/C 166/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KiK Textilien und Non-Food GmbH (Bönen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Körber i L. Pechan)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: K. Zajfert i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: FF Group Romania SRL (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat A. Cavescu)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 września 2016 r. (sprawa R 2323/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy KiK Textilien und Non-Food a FF Group Romania.

Sentencja

1) *Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.*

2) *Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez KiK Textilien und Non-Food GmbH.*

3) *FF Group Romania pokrywa własne koszty.*

(1) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo / Komisja

(Sprawa T-130/17) (1)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia z przepisów Unii zasad korzystania z gazociągu OPAL dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2018/C 166/40)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Jeżewski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu OPAL, przyznanych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. 2003, L 176, s. 57), z zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz z regulacji taryfowej.

Sentencja

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Postępowanie w sprawie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.*

3) *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.*

4) *Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.*

5) *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo, Komisja, Republika Federalna Niemiec, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, OPAL Gastransport GmbH & Co. KG i Gazprom Eksport LLC pokrywają własne koszty związane z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.*

(1) Dz.U. C 121 z 18.4.2017.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Hércules Club de Fútbol / Komisja

(Sprawa T-134/17 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dostęp do dokumentów — Dokumenty dotyczące postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz trzech profesjonalnych klubów piłkarskich — Prawo do obrony — Odmowa dostępu — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)

(2018/C 166/41)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci S. Rating i Y. Martínez Mata)

Strona przeciwna: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Stromsky, G. Luengo i P. Němečková, następnie J. Baquero Cruz, G. Luengo i P. Němečková, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 278 i 279 TFUE o nakazanie Komisji udzielenia dostępu do dokumentów zawartych w aktach dotyczących pomocy państwa SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz Valencia Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol i Elche Club de Fútbol SAD w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego i mają podstawowe znaczenie dla właściwej obrony jego interesów.

Sentencja

1) *Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.*

2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Universität Koblenz – Landau/ Komisja i Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego

(Sprawa T-108/18)

(2018/C 166/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Universität Koblenz – Landau) (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: C. von der Lühe i I. Michel, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej opatrzonej sygnaturą akt OF/2016/0720-EACEA UKOLD z dnia 21 grudnia 2017 r.;

— stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej opatrzonej sygnaturą akt OF/2016/0720 z dnia 7 lutego 2018 r.;

— zawieszenie egzekucji wynikającej z decyzji pozwanej opatrzonej sygnaturą akt OF/2016/0720 z dnia 21 grudnia 2017 r. i z decyzji opatrzonej sygnaturą akt OF/2016/0720 z dnia 7 lutego 2018 r. jak również noty debetowej pozwanej nr 3241802552 z dnia 13 lutego 2018 r. do momentu prawomocnego zakończenia postępowania ze skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji; oraz

— obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

   Skarżąca podnosi zarzut, że ostateczna decyzja została wydana pomimo okoliczności, że znany był fakt, iż skarżąca w sposób niezawiniony i w momencie wydania decyzji nie miała obiektywnej możliwości przedłożenia dokumentów stanowiących dowód prawidłowego wykorzystania środków. Ponadto niezawiniona i obiektywna niemożliwość zebrania informacji i dokumentów poświadczających miała czasowy charakter.

2. Zarzut drugi dotyczący błędnego zastosowania prawa europejskiego

   Dalej decyzje w przedmiocie zwrotu stanowią naruszenie art. 5 ust. 4 TFUE oraz art. 135 ust. 4 rozporządzenia finansowego oraz porozumienia zawartego między stronami, ponieważ nie zachodzą przesłanki faktyczne dla żądania zwrotu.

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego uzasadnienia środków w sprawie zwrotu kwot

   Decyzje w przedmiocie zwrotu środków zawierają jedynie powierzchowne i ogólne rozważania bez pogłębionej analizy odnoszącej się do poszczególne przypadku i z tego względu jest niejasne pod względem treści.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

   Żądanie zwrotu całkowitej kwoty może mieć miejsce jako *ultima ratio* wyłącznie przy spełnieniu szczególnych wyjątkowych okoliczności, które nie zachodzą w niniejszym przypadku.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Grange Backup Power / Komisja

(Sprawa T-110/18)

(2018/C 166/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grange Backup Power Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci M. Segura Catalán i M. Clayton)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 7789 final z dnia 24 listopada 2017 r. w sprawie irlandzkiego mechanizmu zdolności [SA.44464 (2017/N)] wdrożonego przez Irlandię;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 7794 final z dnia 24 listopada 2017 r. w sprawie mechanizmu zdolności dla Irlandii Północnej [SA.44465 (2017/N)] wdrożonego przez Zjednoczone Królestwo; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut oparty na braku wszczęcia przez Komisję formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia proceduralnego ([1]), pomimo zgłoszonych wątpliwości co do zgodności obejmującego całą wyspę mechanizmu wynagradzania zdolności (Capacity Remuneration Mechanism, CRM) z zasadami pomocy państwa i rynku wewnętrznego, przez co strona skarżąca została pozbawiona swych praw proceduralnych. Zarzut ten składa się z czterech części:

— część pierwsza dotyczy istnienia poważnych trudności, o czym świadczy czas trwania i okoliczności postępowania;

— część druga jest oparta na twierdzeniu, że Komisja powinna była powziąć wątpliwości co do zgodności z TFUE mechanizmu finansowania mechanizmu wynagradzania zdolności;

— cześć trzecia jest oparta na twierdzeniu, że Komisja powinna była powziąć wątpliwości co do zgodności CRM z rynkiem wewnętrznym, w szczególności z wytycznymi w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 ([2])

— w części czwartej zarzutu strona skarżąca twierdzi, że przy ocenie mechanizmu wynagradzania zdolności Komisja powinna powziąć wątpliwości w związku ze skutkami notyfikowania przez Zjednoczone Królestwo zamiaru opuszczenia Unii Europejskiej.

([1]) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

([2]) Komunikat Komisji – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 (Dz.U. 2014, C 200, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Kuota International/EUIPO – Sintema Sport (K)

(Sprawa T-136/18)

(2018/C 166/44)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Kuota International Corp. Ltd (Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciel: adwokat C. Herissay Ducamp)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Sintema Sport Srl (Albiate, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Sintema Sport Srl

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy K –unijny znak towarowy nr 11 380 771

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie R 3111/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim uznano w niej, że skarżący nie przedstawił dowodu złej wiary oraz uznano, że wniosek o unieważnienie prawa do znaku na podstawie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej nie może zostać uwzględniony;

— unieważnienie unijnego znaku towarowego nr 11 380 771 na podstawie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2018 r. – Chrome Hearts / EUIPO – Shenzhen Van St. Lonh Jewelry (Przedstawienie krzyża)

(Sprawa T-137/18)

(2018/C 166/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chrome Hearts LLC (Hollywood, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Shenzhen Van St. Lonh Jewelry Co. Ltd (Shenzhen, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Shenzhen Van St. Lonh Jewelry Co. Ltd

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie krzyża) – zgłoszenie nr 13 845 871

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie R 766/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części;

— obciążenie EUIPO i ewentualnego interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001;

— Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001;

— Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 2017/1001;

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001 w zakresie dotyczącym „środków odświeżające powietrze [zapachowych]" i „nici dentystycznych", będących przedmiotem sporu.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – APG Intercon i in. / Rada i in.

(Sprawa T-147/18)

(2018/C 166/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: APG Intercon Ltd (Nikozja, Cypr) i 147 innych [przedstawiciele: adwokaci A. Markides, K. Scordis, A. Gavrielides, C. Velaris, C. Velaris, A. Robertson, QC (Queen's Counsel) i G. Rothschild, barrister]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa (reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej) oraz Unia Europejska (reprezentowana przez Komisję Europejską)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd, z tytułu odszkodowania za szkody poniesione w wyniku decyzji Eurogrupy dotyczących uporządkowanej likwidacji Cyprus Popular Bank Public Co Ltd (zwanego dalej „Laiki Bank"), umorzenia lub konwersji długu (bail-in) Bank of Cyprus Public Company Limited (zwanego dalej „Bank of Cyprus") oraz zbycia aktywów i oddziałów rzeczonych banków w Grecji lub w wyniku udzielenia awaryjnego wsparcia płynnościowego (ELA) na rzecz Laiki Bank za zgodą Europejskiego Banku Centralnego i późniejszego przeniesienia, pod kierownictwem Europejskiego Banku Centralnego, odnośnego zobowiązania na Bank of Cyprus;

lub, ewentualnie:

— uznanie, że pozwani ponoszą odpowiedzialność pozaumowną, i określenie procedury celem ustalenia rzeczywistej, możliwej do pokrycia straty poniesionej przez skarżących;

i w każdym wypadku:

— obciążenie pozwanych poniesionymi przez skarżących kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia podstawowej zasady równego traktowania i niedyskryminacji:

   — wskutek środków przyjętych przez instytucje Unii Europejskiej doszło do niezgodnej z prawem dyskryminacji pomiędzy wierzycielami Laiki Bank lub pomiędzy wierzycielami Bank of Cyprus;

   — rzeczone naruszenia były wystarczająco poważne, jako że instytucje przekroczyły w sposób oczywisty i poważny granice przysługujących im uprawnień dyskrecjonalnych; oraz

   — pomiędzy naruszeniami i poniesioną przez skarżących szkodą istnieje związek przyczynowy.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia podstawowej zasady ochrony praw własności:

— wskutek środków przyjętych przez instytucje Unii Europejskiej deponenci będący stroną skarżącą zostali pozbawieni ich praw własności;

— deponenci będący stroną skarżącą nie otrzymali godziwej rekompensaty za poniesioną przez nich stratę, co narusza podstawową zasadę ochrony praw własności;

— rzeczone naruszenia były wystarczająco poważne, jako że instytucje przekroczyły w sposób oczywisty i poważny granice przysługujących im uprawnień dyskrecjonalnych; oraz

— pomiędzy naruszeniami i poniesioną przez skarżących szkodą istnieje związek przyczynowy.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2018 r. – UE / Komisja

(Sprawa T-148/18)

(2018/C 166/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UE (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 20 listopada 2017 r. oddalającej jej zażalenie dotyczące wniosku o odszkodowanie za poniesioną przez nią szkodę;

— zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną z winy strony pozwanej, szacowaną na kwotę 10 000 EUR;

— zasądzenie zwrotu kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną zasady dobrej administracji i art. 41 karty odnoszącego się do zasady rozsądnego terminu.

2. Zarzut drugi dotyczący poszanowania przez stronę skarżącą zasady rozsądnego terminu przy składaniu wniosku o udzielenie wsparcia.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2018 r. – Scordis, Papapetrou & Co i in. / Rada i in.

(Sprawa T-179/18)

(2018/C 166/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Scordis, Papapetrou & Co LLC (Nikozja, Cypr) i 5 innych (przedstawiciele: adwokat A. Markides, A. Robertson, QC, i G. Rothschild, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa (reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej) oraz Unia Europejska (reprezentowana przez Komisję Europejską)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd, z tytułu odszkodowania za szkody poniesione w wyniku decyzji Eurogrupy dotyczących uporządkowanej likwidacji Cyprus Popular Bank Public Co Ltd (zwanego dalej „Laiki Bank"), umorzenia lub konwersji długu (bail-in) Bank of Cyprus Public Company Limited (zwanego dalej „Bank of Cyprus") oraz zbycia aktywów i oddziałów rzeczonych banków w Grecji lub w wyniku udzielenia awaryjnego wsparcia płynnościowego (ELA) na rzecz Laiki Bank za zgodą Europejskiego Banku Centralnego i późniejszego przeniesienia, pod kierownictwem Europejskiego Banku Centralnego, odnośnego zobowiązania na Bank of Cyprus;

lub, ewentualnie:

— uznanie, że pozwani ponoszą odpowiedzialność pozaumowną, i określenie procedury celem ustalenia rzeczywistej, możliwej do pokrycia straty poniesionej przez skarżących;

i w każdym wypadku:

— obciążenie pozwanych poniesionymi przez skarżących kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-147/18, *APG Intercon i in./Rada i in.* lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – VL i in. / Parlament

(Sprawa T-183/18)

(2018/C 166/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VL, VM, VN i VO (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, M. Gherghinaru i J. Probst)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— nakazanie stronie pozwanej przedstawienia, zgodnie z art. 89 regulaminu postępowania przed Sądem, nagrania z danej sesji plenarnej;

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi o odszkodowanie, a w związku z tym,

i. nakazanie stronie pozwanej naprawienia poniesionej przez VL majątkowej i niemajątkowej szkody wyrządzonej bezprawnym zachowaniem i niedbalstwem pozwanej;

ii. nakazanie stronie pozwanej naprawienia poniesionej przez VM, VN i VO majątkowej i niemajątkowej szkody wyrządzonej bezprawnym zachowaniem i niedbalstwem strony pozwanej;

— przeprowadzenie rozprawy przy drzwiach zamkniętych zgodnie z art. 31 statutu Trybunału Sprawiedliwości UE i art. 109 regulaminu postępowania przed Sądem, o ile Sąd uzna za konieczne przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postepowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że:

— strona pozwana naruszyła art. 31 i 35 karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz ogólnie ogólnego obowiązku staranności, gdyż nie zapewniła, by VL skorzystał z prawa do rzetelnych i sprawiedliwych warunków pracy i właściwej opieki zdrowotnej i pomocy medycznej;

— z racji bezprawnego zachowania strony pozwanej VL poniósł szkodę majątkową polegającą na znacznym obniżeniu swych (obecnych i przyszłych) zarobków zawodowych oraz szkodę niemajątkową wynikającą z nieodwracalnego i poważnego pogorszenia swego fizycznego i psychicznego stanu, złamania kariery politycznej i naukowej oraz bardzo znacznego pogorszenia życia towarzyskiego i osobistego;

— z racji bezprawnego zachowania strony pozwanej VM poniósł szkodę majątkową w postaci utraty zarobku; oraz

— z racji bezprawnego zachowania strony pozwanej VM, VN i VO ponieśli szkodę majątkową polegającą na poniesieniu szeregu kosztów administracyjnych i prawnych oraz miesięcznych wydatków na opiekę oraz doznali szkody niemajątkowej.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2018 r. – VP / Cedefop

(Sprawa T-187/18)

(2018/C 166/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VP (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejskie centrum kształcenia zawodowego (Cedefop)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

— stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 12 maja 2017 r. oddalającej podanie strony skarżącej o przedłużenie umowy o pracę na czas nieokreślony;

— stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 1 grudnia 2017 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej z dnia 9 sierpnia 2017 r. na decyzję z dnia 12 maja 2017 r.;

— zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez stronę skarżącą, szacowaną ex aequo et bono na kwotę 100 000 (sto tysięcy) EUR;

— zasądzenie odszkodowania za szkodę poniesioną przez stronę skarżącą; oraz

— zasądzenie zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty, podnosząc, że: decyzja strony pozwanej o nieprzedłużeniu umowy o pracę strony skarżącej została wydana z naruszeniem prawa do bycia wysłuchanym, obowiązku staranności, obowiązku uzasadnienia oraz z naruszeniem obowiązku wysłuchania bezpośredniego przełożonego; decyzja ta jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie oraz wadliwa z powodu nadużycia władzy.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – Papaconstantinou i in. / Rada i in.

(Sprawa T-188/18)

(2018/C 166/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Adonis Papaconstantinou (Nikozja, Cypr) i 722 innych (przedstawiciele: adwokaci A. Markides, M. Ioannides, C. Velaris i C. Velaris, A. Robertson, QC, oraz G. Rothschild, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa (reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej) oraz Unia Europejska (reprezentowana przez Komisję Europejską)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd, z tytułu odszkodowania za szkody poniesione w wyniku decyzji Eurogrupy dotyczących uporządkowanej likwidacji Cyprus Popular Bank Public Co Ltd (zwanego dalej „Laiki Bank"), umorzenia lub konwersji długu (bail-in) Bank of Cyprus Public Company Limited (zwanego dalej „Bank of Cyprus") oraz zbycia aktywów i oddziałów rzeczonych banków w Grecji lub w wyniku udzielenia awaryjnego wsparcia płynnościowego (ELA) na rzecz Laiki Bank za zgodą Europejskiego Banku Centralnego i późniejszego przeniesienia, pod kierownictwem Europejskiego Banku Centralnego, odnośnego zobowiązania na Bank of Cyprus;

lub, ewentualnie:

— uznanie, że pozwani ponoszą odpowiedzialność pozaumowną, i określenie procedury celem ustalenia rzeczywistej, możliwej do pokrycia straty poniesionej przez skarżących;

i w każdym wypadku:

— obciążenie pozwanych poniesionymi przez skarżących kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-147/18, *APG Intercon i in./Rada i in.* lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2018 r. – Lipitalia 2000 i Assograssi / Komisja

(Sprawa T-189/18)

(2018/C 166/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Lipitalia 2000 SpA (Turyn, Włochy), Assograssi – Associazione Nazionale Produttori Grassi e Proteine Animali (Buccinasco, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Moretto)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że Komisja Europejska naruszyła obowiązki, które ciążą na niej na podstawie rozporządzeń nr 999/2001, nr 178/2002 i nr 1069/2009, a także ogólnych zasad niedyskryminacji i proporcjonalności, przez to, że nie poddała pod głosowanie komitetu regulacyjnego na podstawie procedury, o której mowa w art. 5a decyzji 1999/648/WE, projektu środków mających na cele zweryfikowanie zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających przetworzone białka zwierzęce pochodzące od przeżuwaczy, zawartego nadal w rozdziale V sekcja E pkt 2 załącznika IV do rozporządzenia nr 999/2001;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzą, że chociaż od dnia 1 lipca 2017 r. Komisja ponownie zezwoliła na wywóz przetworzonych białek zwierzęcych (PBZ) pochodzących od przeżuwaczy celem uwzględnienia radykalnej poprawy sytuacji epidemiologicznej związanej z BSE (Bovine Spongiform Encephalophaty) w Unii, wywóz nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających wspomniane PBZ przeżuwaczy jest nadal w niewyjaśniony sposób zakazany w rozdziale V sekcja E pkt 2 załącznika IV do rozporządzenia nr 999/2001. Zakaz ten ma w dalszym ciągu zastosowanie, chociaż niemal wszystkie państwa członkowskie uzyskały aktualnie status krajów o niskim ryzyku BSE i chociaż standard międzynarodowy określony przez OIE (Office international des épizooties) nie przewiduje podobnego zakazu dla nawozów organicznych i polepszaczy gleby pochodzących z krajów, które posiadają taki status.

Poza tym zdaniem skarżących, chociaż Unia zakazuje wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby (zawierających PBZ przeżuwaczy) pochodzących także z państw członkowskich o niewielkim ryzyku w przeciwieństwie do standardu międzynarodowego określonego przez OIE, to jednak zezwala ona na wprowadzanie do obrotu tych produktów na swoim terytorium. Mało tego: zezwala ona nawet na przywóz z krajów trzecich, w tym z krajów o kontrolowanym lub nieokreślonym ryzyku BSE, PBZ pochodzących również od przeżuwaczy oraz zawierających je produktów, którymi są nawozy organiczne i polepszacze gleby.

Straty ponoszone przez przedsiębiorców Unii z powodu zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających PBZ przeżuwaczy są ogromne.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą, że prawo Unii nakłada na Komisję obowiązek działania w celu zaradzeniu tej sytuacji.

Konkretnie skarżący podnoszą:

1. Naruszenie obowiązku spoczywającego na Komisji na podstawie art. 7 i art. 5 ust. 1 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. 2001 L 147, s. 1), art. 5 ust. 3 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. 2002, L 31, s. 1) oraz art. 43 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. 2009, L 300, s. 1).

2. Naruszenie obowiązku działania spoczywającego na Komisji na podstawie zasad niedyskryminacji i proporcjonalności, art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, a także art. 23 i 24 rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2018 r. – Andreas Stihl / EUIPO – Giro Travel (Kombinacja kolorów szarego i pomarańczowego)

(Sprawa T-193/18)

(2018/C 166/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andreas Stihl AG & Co. KG (Waiblingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Völker, M. Pemsel i C. Eulenpesch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Giro Travel Company (Roman, Rumunia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Kolorowy unijny znak towarowy przedstawiający kombinację kolorów szarego i pomarańczowego – unijny znak towarowy nr 7 472 723.

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 stycznia 2018 r. w sprawie R 200/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 4 w związku z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Rewe-Beteiligungs-Holding International / EUIPO – Wessanen Benelux (BonNatura)

(Sprawa T-194/18)

(2018/C 166/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rewe-Beteiligungs-Holding International GmbH (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Brandstätter, M. Kinkeldey i J. Rosenhäger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Wessanen Benelux BV (Amsterdam, Niderlandy).

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „BonNatura" – zgłoszenie nr 14 038 491

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 stycznia 2018 r. w sprawie R 949/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 46 rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2018 r. – Vital Capital Investments i in. / Rada i in.

(Sprawa T-196/18)

(2018/C 166/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vital Capital Investments LP (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) i 6 innych (przedstawiciele: adwokaci A. Markides, M. Ioannides, C. Velaris i C. Velaris, A. Robertson, QC, oraz G. Rothschild, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa (reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej) oraz Unia Europejska (reprezentowana przez Komisję Europejską)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd, z tytułu odszkodowania za szkody poniesione w wyniku decyzji Eurogrupy dotyczących uporządkowanej likwidacji Cyprus Popular Bank Public Co Ltd (zwanego dalej „Laiki Bank"), umorzenia lub konwersji długu (bail-in) Bank of Cyprus Public Company Limited (zwanego dalej „Bank of Cyprus") oraz zbycia aktywów i oddziałów rzeczonych banków w Grecji lub w wyniku udzielenia awaryjnego wsparcia płynnościowego (ELA) na rzecz Laiki Bank za zgodą Europejskiego Banku Centralnego i późniejszego przeniesienia, pod kierownictwem Europejskiego Banku Centralnego, odnośnego zobowiązania na Bank of Cyprus;

lub, ewentualnie:

— uznanie, że pozwani ponoszą odpowiedzialność pozaumowną, i określenie procedury celem ustalenia rzeczywistej, możliwej do pokrycia straty poniesionej przez skarżących;

i w każdym wypadku:

— obciążenie pozwanych poniesionymi przez skarżących kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-147/18, *APG Intercon i in./Rada i in.* lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Diusa Rendering i Assograssi / Komisja

(Sprawa T-201/18)

(2018/C 166/56)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Diusa Rendering Srl (Piacenza, Włochy), Assograssi – Associazione Nazionale Produttori Grassi e Proteine Animali (Buccinasco, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Moretto)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że Komisja Europejska naruszyła obowiązki, które ciążą na niej na podstawie rozporządzeń nr 1069/2009, nr 178/2001, nr 999/2001, a także ogólnych zasad niedyskryminacji i proporcjonalności, przez to, że nie poddała pod głosowanie komitetu regulacyjnego na podstawie procedury, o której mowa w art. 5a decyzji 1999/[468]/WE, projektu środków mających na cele zweryfikowanie zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających przetworzone białka zwierzęce uzyskane z materiałów kategorii 2, zawartego nadal w art. 43 ust. 3 rozporządzenia nr 1069/2009;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzą, że podczas gdy do roku 2011 wywóz do krajów trzecich nawozów organicznych i polepszaczy gleby uzyskanych z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego kategorii 2 (lub 3) był dozwolony, z wyjątkiem jedynie zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby zawierających przetworzone białka zwierzęce (PBZ) pochodzące od przeżuwaczy, w następstwie wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego), oraz w wyniku braku przyjęcia przez Komisję niezbędnych przepisów wykonawczych wywóz do krajów trzecich nawozów organicznych i polepszaczy gleby uzyskanych z materiałów kategorii 2 jest dziś zakazany. Zakaz ten ma w dalszym ciągu zastosowanie, chociaż niemal wszystkie państwa członkowskie mają aktualnie status krajów o niskim ryzyku BSE a standard międzynarodowy określony przez OIE (Office international des épizooties) nie przewiduje podobnego zakazu dla nawozów organicznych i polepszaczy gleby pochodzących z krajów, które posiadają taki status.

Poza tym zdaniem skarżących, chociaż Unia zakazuje wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby uzyskanych z materiałów kategorii 2, nawet jeżeli pochodzącą z państw członkowskich o niewielkim ryzyku, to jednak zezwala ona na wprowadzanie do obrotu i stosowanie tych produktów na swoim terytorium; uznaje ona w ten sposób, że w rzeczywistości nawozy organiczne i polepszacze gleby uzyskane z materiałów kategorii 2, wyprodukowane zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 1069/2009 i rozporządzenia Komisji (UE) nr 142/2011 dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz.U. 2011, L 54, s. 1), nie stanowią ryzyka dla zdrowia ludzi i zwierząt.

Według skarżących podczas gdy Unia nakłada bezwzględny zakaz wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby, o których mowa, zezwala na przywóz z państw trzecich, w tym z krajów o kontrolowanym lub nieokreślonym ryzyku, nie tylko produktów spożywczych i pasz, które mogły być uzyskane dzięki użyciu nawozów organicznych i polepszaczy gleby pochodzących z krajów trzecich, które nie zapewniają bezwzględnie tego samego poziomu bezpieczeństwa co poziom gwarantowany w wypadku nawozów organicznych i polepszaczy gleby wyprodukowanych w Unii, ale również na przywóz żywych zwierząt i świeżego mięsa zwierząt (świń i drobiu), które mogły być karmione bezpośrednio paszami pochodzącymi również z materiału przeżuwaczy.

Straty ponoszone przez przedsiębiorców Unii z powodu zakazu wywozu nawozów organicznych i polepszaczy gleby uzyskanych z produktów ubocznych kategorii 2 są ogromne.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych, które podniesiono w sprawie T-189/18, Lipitalia 2000 i Assograssi/Komisja.

W szczególności podnoszone jest naruszenie art. 43 ust. 3 i art. 52 ust. 4 rozporządzenia nr 1069/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Bruel / Komisja

(Sprawa T-202/18)

(2018/C 166/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Damien Bruel (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat H. Hansen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadą;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 stycznia 2018 r., zatytułowanej „Decyzja Sekretarza Generalnego wydana na podstawie art. 4 szczegółowych zasad wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001" w związku z naruszeniem art. 4, 6 i 9 rozporządzenia nr 1049/2001, a także art. 47 karty, art. 6 europejskiej Konwencji praw człowieka, zasady równości broni oraz obowiązku uzasadnienia;

w każdym wypadku:

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

— zastrzeżenie dla skarżącego wszelkich pozostałych praw, roszczeń, żądań i środków prawnych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 i 9 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43; sprostowania: Dz.U. 2010, L 271, s. 20; Dz.U. 2013, L 333, s. 83).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogólnej zasady równości broni, a także art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 europejskiej Konwencji praw człowieka.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001, zasady proporcjonalności oraz obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2018 r. – Porsche / EUIPO – Autec (pojazdy zmechanizowane)

(Sprawa T-209/18)

(2018/C 166/58)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Klawitter)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Autec AG (Norymberga, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1230593–0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie R 945/2016-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do zakwestionowanego wzoru wspólnotowego nr 1230593–0001;

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 5 rozporządzenia nr 6/2002;

— Naruszenie art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2018 r. – Porsche / EUIPO – Autec (samochody osobowe)

(Sprawa T-210/18)

(2018/C 166/59)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Klawitter)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Autec AG (Norymberga, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 198387–0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie R 941/2016-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do zakwestionowanego wzoru wspólnotowego nr 198387–0001;

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 5 rozporządzenia nr 6/2002;

— Naruszenie art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2018 r. – Brita / EUIPO (Kształt kurka do przygotowywania i dozowania napojów)

(Sprawa T-213/18)

(2018/C 166/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Brita GmbH (Taunusstein, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy czarno-biały unijny znak towarowy (Kształt kurka do przygotowywania i dozowania napojów) – zgłoszenie nr 16 053 068

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 stycznia 2018 r. w sprawie R 1864/2017-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— nakazanie przyjęcia zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 16 053 068 w odniesieniu do wszystkich towarów i usług, których dotyczy zgłoszenie w klasach 7, 11, 21, 37 i 40;

— obciążenie EUIPO własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez BRITA GmbH.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Aliança – Vinhos de Portugal / EUIPO – Lidl Stiftung (ALIANÇA VINHOS DE PORTUGAL)

(Sprawa T-222/18)

(2018/C 166/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aliança – Vinhos de Portugal SA (Anadia, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J. Mioludo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „ALIANÇA VINHOS DE PORTUGAL" – unijny znak towarowy nr 13 907 027

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 stycznia 2018 r. w sprawie R 1206/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 4 kwietnia 2017 r. w sprawie nr 13433 C;

— oddalenie żądania unieważnienia unijnego znaku towarowego nr 13 907 027 „ALIANÇA VINHOS DE PORTUGAL (fig.)";

— potwierdzenie, że rejestracja unijnego znaku towarowego nr 13 907 027 „ALIANÇA VINHOS DE PORTUGAL (fig.)" jest ważna w odniesieniu do wszystkich objętych nią towarów.

— obciążenie EUIPO i Lidl Stiftung & Co. KG ich własnymi kosztami postępowania, a także kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Amorepacific / EUIPO – Primavera Life (p primera Pure Sprout Energy)

(Sprawa T-684/17) ([1])

(2018/C 166/62)

Język postępowania: niemiecki

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

([1]) Dz.U. C 412 z 4.12.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL